

Младост

Знам само да хоћу, а не знам шта хоћу;
стотину бих ствари у један мах хтeo,
бежао бих у свет, тражио самоћу
и, қад бих могao, на небо се neo;

свирао, певао, без реда и везе
мелодије луде, очајне и дрске,
како пламти небо, како плачу брезе,
како свира ветар и вапију трске.

Као неки дивљак азијских племена,
што бесни од бола а несрећан није,
шибајући тела обнажених жена,
у даире лупа, јауче и пије;

затим тражи песме дотле нечувене,
да тај бол без бола из груди му тоне,
и ја праскам, бесним, қад струји кроз мене
и стотине струна у свести ми звоне.

По сазрела младост неког циља тражи:
хтела би из душе, из срца, из груди,
чак и бол би хтела; қад је бол раздражи,
да се троши, қриши, и бесни, и луди.

Милутин Ђојић

Реч уредника

Поштовани читаоци,

Пред собом имате нов број Грогија. И овог пута трудили смо се да забележимо најзначајније, најзанимљивије, догађаје који су обележили ово полугодиште у нашој школици.

Школа нам је све лепша, све већа, неки ученици све млађи, а неки све старији. И вреднији. Има нас.

Придружите нам се у креирању овог нашег заједничког листа, школске хронике, како бисмо били што садржајнији, занимљивији, читанији. Своје предлоге, радове, идеје, шаљите на grogibroj14@gmail.com

До тада, будите нам лепи, срећни и добри.

Срећна Нова година.
Срећни предстојећи празници
и весељем испуњен распуст.

Уредништво

Разговор са уметником

- 3 | Интервју са Дејаном Стојиљковићем
- 5 | Дани Стевана Сремца у Нишу
Интервју са Вулетом Журићем
- 6 | Повратак на Итаку

Свет школе

- 8 | Храна, храна, храна
- 9 | Извештај са конференције у Сарајеву
- 10 | Са Каницом по Србији
- 10 | Ко је био Феликс Каниц?
- 11 | Која су најтраженија занимања у Србији?
- 13 | Како изабрати занимање?
- 15 | Извештај етно секције
- 16 | Концерт "На млађима свет остаје"
- 17 | Француско књижевно-музичко вече
- 17 | Дебатни клуб на Нисомнији
- 18 | "Наук није баук" на Фестивалу науке у Београду
- 20 | Дан пробоја Солунског фронта

Спортска страна

- 21 | Каратисти у нашој школи
- 22 | Marion Jones at the American corner
- 24 | Одбојка у нашој школи

Ученици-професори

- 25 | Марко Петковић

Поглед из школске
клупе

- 27 | Лепота ће спасити свет
- 28 | Иако далеко од нас увек наши ученици

Поглед из клупе

- 29 | Како замишљам простор по коме се креће царевић у потрази за својом пауцином
- 30 | Човек је једино створење које одбија да буде оно што јесте
- 31 | Волим, не волим, зашто

Путописи

- 32 | Чудесне пророчице
- 32 | Бордо (Bordeaux)
- 34 | Бициклом на Власину

Култура

- 36 | Вече Моцарта
- 36 | Изложба радова уметничке школе „Ђорђе Крстић“

Забава

- 37 | Словенска митологија
- 37 | Палиндроми
- 37 | Подсети се
- 38 | Филмови које треба погледати пре смака света

In memoriam

- 40 | In memoriam

Разговор са уметником

ИНТЕРВЈУ СА
ДЕЈАНОМ СТОЈИЉКОВИЋЕМ

Гроѓи: Задовољство нам је да разговарамо с Нишлијом, књижевником, стрип сценаристом, оснивачем ТРЕШ-ФЕСТА, уредником интернет портала NisCafe, чланом групе Р-70. Јесам ли нешто пропустила?

Д.С: У принципу, то је то, можете додати да сам однедавно и власник Клуба љубитеља уметности и спорта "Раскршће" на Пантелеју. То је јединствено место у Нишу, свратите.

Гроѓи: Хоћете ли да нам се представите, најпре, објашњавајући нам свако од ових занимања посебно?

Д.С: Писањем се бавим професионално, дакле за паре, живим од тога. Стрип сценарије радим кад имам времена. Са Треш Фестом сам ове године раскрстио, мислим да је то један неуспели експеримент у граду у коме нема слуша за такву врсту културе. Р-70 је формирана зарад афиришења неидеолошког приступа у српској књижевности. Ја сам ту нешто као јужно сметало.

Гроѓи: Како се постаје тако свестран, а да се при томе, трудите да будете у ономе што радите и квалитетни?

Д.С: Из нужде. Пошто дуго нисам имао стално радно место, морао сам да тезгарим, тамо и овамо, па сам тако постао "свестран". Да сам рођен у Америци или негде у западној Европи, вероватно бих већ негде од средине својих двадесетих могао да живим од писања, па не бих морао да расипам време и енергију на своју "свестраност".

Гроѓи: Шта вам је од свега тога омиљено "градиво"?

Д.С: Писање, писање, писање и дружење са мојим колегама из Р-70.

Гроѓи: Када сте схватили да је писање Ваш избор?

Д.С: Када сам у трећем основне написао свој први нинџа-роман. Мада, исправа сам желео да радим стрипове, али нисам био толико добар цртач, па сам баталио јер је писање било лакше. Све остало је ишло неким својим редом који је местимично био ометен стварима које сам радио да бих преживео и прехранио породицу.

Гроѓи: За роман "Константиново раскршће"

добитник сте награде „Милош Црњански“ и „Светосавски печат“. Ушли сте у ужи избор за друге награде. Чиме ви мерите вредност успеха?

Д.С: Књижевни успех се мери (ово важи за нормална друштва и нормалне књижевности, не за Србију) следећим објективним критеријумима, а они су: читаност, пријем код критике, заступљеност у периодици и у антологијама, преводи. Ја по свим тим критеријумима словим као успешан, али има неких који тако не мисле. Вредност самог тог успеха мери се материјалним и нематеријалним вредностима. Пошто ја пишем у жанру бестселера, ове прве вредности су ми битније.

Гроѓи: С обзиром на грађу, колико сте дugo писали овај роман?

Д.С: Са прекидима, око седам година.

Гроѓи: Шта Вас је инспирисало да напишете баш историјски роман?

Д.С: Инспирација је једна од највећих лажи када је у питању књижевност. Инспирација не постоји. Постоји таленат, прво он, а затим га следе много рада, одрицања, истраживања, па опет много рада и за њим много рада. Историјски роман сам написао јер сам уочио да је тај жанр потпуно запостављен у последње време у нашој књижевности. Наравно, "Раскршће" није чисти историјски роман, већ у њему има елемената хорора, готика, слипстрима, фантастике, трилера...

Гроѓи: Ко је Ваш књижевни узор?

Д.С: Немам једног, него више. Распон мојих узора је велики, од Хомера и Шекспира, преко Андрића и Пекића, све до Нила Гејмена и Стивена Кинга. Поред тога, моји књижевни узори нису само књижевници већ и филмације, стрип аутори и музичари. На моје писање утичу подједнако и Кристофер Нолан и Тицијано Склави и Том Вејтс.

Гроѓи: Јесте ли читали све књиге из школске лектире? Зашто (да/не)?

Д.С: Нисам. Чито сам само оне које ме интересују. Много сам волео "Кад су цветале тикве" Д. Михаиловића, док ми је Шолоховљев "Тихи Дон" био досадан, што је ништа према, рецимо, Михајлу Лалићу чија "Лелејска гора" је, једноставно, грозна. Неке непрочитане лектире сам касније прочитао, док сам био студент, Тишмину "Употребу човека", на пример. Мислим да је лектира и тада и сада ужасно лоше конципирана. Терати децу да читају књиге које тешко може да разуме и зрелији читалац, па још их терати да то тумаче и пишу анализе и саставе, тотални је апсурд. У лектиру треба увести Капора, Буковског и Толкинов "Господар прстенова", а не главоломке од којих клинци пожеле да никад више у животу не прочитају ни једну књигу.

ГроГи: Шта сте волели, а шта сада волите да читате?

Д.С: Ја волим да читам све. Од "Библије" па до стрипова о Супермену. Некад сам више читоа стрипове и жанровску литературу, док сад читам неке другачије ствари попут Марса Варгаса Љосе, Роберта Болања, Маргерит Јурсенар, Дона Де Лила, Ијана Мекдоналда, Виктора Пељевина... од домаћих сам у скорање време прочитао "Сибир" Владимира Кеџмановића и "Мајчину руку" Игора Маројевића.

ГроГи: Имате ли предлог како да се књиге приближе омладини?

Д.С: Немам. Тиме треба да се баве социологи и педагози, а не писци. Ми пишемо те књиге које треба они да приближе омладини, мало ли је?

ГроГи: Које бисте књиге препоручили ученицима да обавезно прочитају?

Д.С: Прво бих кренуо од стрипова: Принц Валијант, Дилан Дог, Корт Малтезе, Калвина и Хобса, Сендмен, Хелбој, Животињска карма, Надзирачи, Гаша, Торпедо, Хогар Страшни...

Од књига би неки одокативни избор био следећи:

Ц.Р.Р. Толкин - "Господар прстенова"
Момо Капор - "Фолиранти"
Чарлс Буковски - "Блудни син"
Тони Парсонс - "Наше незаборављене приче"
Зоран Ђирић - "Хобо"
Реј Бредбери - "Маслачково вино"
Стiven Кинг - "То" и "Исијавање"
Ден Симонс - "Хиперион" и "Пад Хипериона"
Маргерит Јурсенар - "Ватре"
Милош Црњански - "Дневник о Чарнојевићу"
Звонко Караповић - трилогија "Дневник дезертера"
Владимир Пиштало - "Тесла: портрет међу"

маскама"

Бранимир Џони Штулић - сабрана дела
Ниле Гејмен - "Амерички богови" и "Књига о гробљу"

Хантер С. Томпсон - "Параноја у Лас Вегасу"
Стивен Пресфилд - "Огњена капија"
Џорџ Р.Р. Мартин - "Игра Престола"

као и књиге поезије Тома Вејтса, Новице Тадића, Милене Марковић, Милана Младеновића, Ијана Кертиса и Шона Рајдера.

Такође бих препоручио ученицима шта да не читају: исповести певаљки и ТВ лица, лимунаде у форми романа о свецима и светицама, такозвану "ангажовану" књижевност и све романе Мир-јам.

Мој савет ученицима је да у тој доби избегавају Бранка Мильковића због његовог лошег утицаја на генерације српских песника и "песника". Највеће достигнуће његове поезије јесте што данас свака неписмена шуша пише поезију и мисли да је врхунска, што је он и предвидео у свом чувеном стиху "Поезију ће сви писати". Читање Мильковића вашим ученицима препоручујем тек после навршене тридесете године живота. Ја, додуше, још нисам открио шта је то космичко и генијално у тој његовој поезији, али њима се можда посрећи.

Милена Тошић IV/8
Милена Алексић IV/8

Дани Стевана Сремца у Нишу

Интервју са овогодишњим добитником награде, књижевником Вулетом Јурићем

ГроГи: Веома смо срећни што разговарамо са књижевником, добитником награде која се додељује у Нишу. Допала нам се и Ваша мисао, изречена у Нишу поводом промоције књиге "Код српског писца", да је књижевност успела да сажваће храну.

Како „жваћете“ живот у својим делима?

В.Ж: Па, по мојој пуној линији би се рекло да то радим успешно и то на дуже стазе и богазе. Али, ако инсистирамо на самом „жвакању“ живота, одлично сте приметили има везе са самим списатељским занатом и алатом, то се, пре свега, ради полако. Сваки залогај живота треба добро промуљати по устима, осетити и кад је нешто екстра и кад је бљак, а ако ћемо да поредимо храну са књижевним врстама, или како се то често, грешећи, каже, са жанровима, онда је, рецимо, кратка прича пљеска или бурек, та ваша нишка осмина, док је роман комплетан мени-теби у, рецимо, "Нишлијску меану" и то ону олд ван.

ГроГи: Где се налазите надахнуће?

В.Ж: Надахнуће је изашло из моде, али нема стварања без неке неочекиване силе која се појављује и не решава, него управо замршује ствар. Заиста је реч о сили, чије се присуство или осећа или не осећа, и ту је, негде, у том умећу ослушкивања, сав таленат.

ГроГи: Куда вас оно „води“?

В.Ж: Па, ето, рецимо, у Ниш, у комшилук ваше гимназије. Шалу на страну, деси се да неколико тема наваљује на вас, ова хоће у роман, ова би у причу, трећа пак, у неки есеј, или радио-драму. Надахнуће води у рад, рад и само рад.

ГроГи: Како бирате уметнички поступак којим ћете одређену идеју да саопштите, речју, како настаје уметничко дело? (Јер ми смо о томе учили на часовима, али нам треба директније, конкретније, личније објашњење да бисмо „видели“ боље).

В.Ж: Мало ти бираш поступак, мало поступак бира тебе. Почетку писања претходе многе, често и несвесне предрадње. Писац, онај прави, никада не затвара дућан, већ је то један нон-стоп драгстор, где чула раде и док хрчете. А кад почне писање, тек ту проради кефalo, јер, размислите, мало би било глупо прво седети, смислiti реченицу, па је написати. То би требало да иде као синхроно пливање, са

осмејком и док сте дубоко под водом стварања.

ГроГи: Која је Ваша лична лектира?

В.Ж: Ха, па све књиге на које ћу икада, макар помислити. Тренутно, студија Радоша Јушића „Кнежевина Србија“, „Ко је рекао живели“ Т.Х. Раича, „2666“ Роберта Болања, „Кратки људи“ Зорана Ђирића, поезија Воје Караповића...

ГроГи: Шта сте од средњошколске лектире волели да читате?

В.Ж: Све што је на списку и још сто пута више. Али, доста је ако макар покушате да прочитате све. Верујте, то све је врло мало, требало би да је лектире више, ма колико се сада многи мршили, помисливши, е, сад га је баш упрскао.

ГроГи: Ваше мишљење о данашњој средњошколској лектири.

В.Ж: Требало би, дакле, да је на слиску још више књига, али нисам обавезно за то да морате да читате "Хобита" или нешто тако, популарно, свежије. То ћете и онако читати ван програма. Једноставно, што више књига, укључујући, наравски, Буковског.

ГроГи: Да сте професор, шта бисте очекивали од ученика?

В.Ж: Ништа. Можда, да буду пристојни, да поштују старије и да знају да је нормално што мисле да су најпаметнији, али да ће их то брзо проћи. Заправо, треба само нешто очекивати од себе. Да сам професор, што моја жена јесте, стално бих и увек преиспитивао да ли сам довољно добро ради, да ли сам успео у ономе што сам намерио да

Разговор са уметником

урадим.

ГроГи: Да сте ученик, каквог бисте професора волели да имате?

В.Ж: Па, био сам ученик и са својом драгом разредницом, која ми је у средњој школи предавала српскохрватски, видећу се, ако Бог да, за десетак дана и опет јој поклонити неке моје новије књиге.

ГроГи: Имате ли, рецимо, предлог како да се права књижевност приближи данашњој омладини?

В.Ж: Зашто би вам се књижевност приближавала. Приђите ви њој, не уједа, већ проповеда љубав међу људима, проповеда слободу. То сви желимо, зар не?

ГроГи: Да ли од својих написаних књига имате омиљену? Зашто баш та?

В.Ж: Па, рецимо, роман „Тигреро“, јер сам је најдуже писао и задовољан сам како сам испунио задатке које сам пред себе поставио пре него што сам почeo да је пишем.

Фото: Павле Ранђеловић

Вуле Журић

Повратак на Итаку

На другој страни „Политике“, број 931, од 17. августа по старом стилу, хиљаду деветсто шесте године, сем опширног извештаја са погреба Стевана Сремца налазе се и најава предавања господина Стјепе Кобасиће из Сарајева, цртица о две пијане бабе и извештај са почетка поновног суђења извесном Арси Лорду.

Кобасица је сутрадан требало да одржи предавање „О приликама у Босни и Херцеговини“; бабе Ана Ђорђевић и Марија Живановић су се, како поуздана „Политикини“ извори наводе, написле

„толико ракије, да нису могле ићи. Оне су легле загрљене на Ђорђеву пољану и певале. Полиција је обе бабе натоварила на кола и упутила у управу града Београда на преноћиште“ а „Арса Лорд је заузео место на једној црној клупци на сред дворане и сасвим равнодушно, готово апатично прати уводни рад суда.“

Колико је попђирански и попспирански мирисао податак да се Симо Матавуљ није појавио на последњем испраћају свог колеге по перу (иако је чак требало да пред Саборном црквом одржи говор

Разговор са уметником

у име Краљевске академије) толико су и послови, сумње и надања Стјепе Кобасиће, две пијане бабе и Арсе Лорда били прворазредни примери особитог дејства необичне Сремчеве уметности на обичну свакодневицу једног веселог друштва у мукотрпном настајању, друштва које се у исто време посветило свом све истрајнијем нестајању, друштва чије данашње праћање и ћутање писац „Ивкове славе“ можда не би почасио чак ни белом, празном страницом.

Два дана након последњег испраћаја Стевана Сремца, коме је, изуземно ли Матавуља, оне две бабе и Арсу Лорда, присуствовао цео Београд, сазнајемо како је најављено предавање оног Кобасиће померено тек за сутрадан, када је „Политика“ објавила и чланак под насловом „Вештачки носеви код мајмуна“.

„Некакав американски научар, др В. Рид Блер најављује да мајмуни не могу да говоре због тога што немају носеве погодне за говор. Он сада хоће да покуша код једног младог мајмуна, да му нос преобрати у нос сличан човековом, а доцније ће ту исту операцију предузети и над два одрасла орангутана, Блер је дошао на ту идеју поводом једне успешне операције, коју је извршио над једним човеком без носа...“

Сремца, срећом по Блера, није било већ неколико дана или је на нашу жалост можда баш потомак тог мајмуна, пардон, Блера, са носевима прешао – како то Магични Ђира каже – на бембање, па је једног сасвим обичног нишког дана, онаквог нишког дана какав је написао Стеван Сремца, на ову перманентну Ивкову славу бацио касетне бомбе.

Многи су помислили, да у Нишу, једном од мојих родних градова, као и у оном другом, који се зове Сарајево и у трећем, који се зове Панчево, више неће бити прилике за смех јер више неће бити људи, већ само Европљана који ће да толкују као Стеријина Фема, Нушићева Живка или да ћуте као Кочићев Јолпаз.

Колико сам схватио са страница „Политике“ из 2011, деминери и ових дана уклањају преостале неексплодиране касетне бомбе са поља по којима су ловили Калча и његов верни Чапа. Са њиховом работом нема спрдње исто као што нема зезања са послом у који су се упустили помало невидљиви – као код Дексе Пантелејског – помало вампирски специјалци за демонтирање једне националне културе, која се, извињавамо се, много се извињавамо, зове српска. По њиховом стандарду, за писца чије име ових дана још једном славимо сигурно нема места у читанкама и у лектири, јер његови јунаци пију, пушу и не рециклирају...

Међутим, по узусима експерата за светску књижевност, Стеван Сремца би несумњиво био

примљен у друштво светских књижевних класика да није једног али, о коме данас не бих говорио.

Радије бих вам прочитао још ово:

„Стари ђир Ђерас – или Герас, како се он сам својеручно потписивао, – који је под старост ишао погурено, са опуштеним или на леђа баченим рукама, са бројаницама од пет-шест зрна, што је ишао тако и шпатао нешто у себи и гледао увек у земљу, па вечито изгледао као да је нешто изгубио па сад тражи, – био је негда много млађи, био је – и ко би то рекао и данас веровао, – био је некад чак и дете!“

Овако мајсторски – као Пикси дриблинг или пас – почиње своју приповетку о Кир Герасу Кир Стеван Сремца, који је умро у Соко Бањи, где ће, неколико деценија касније, настати Андрићеви романи вредни Нобелове награде.

Кир Герас је, приповеда Сремца, у Србију прошверцован у једном сепету на коњићу или магарићу. Није немогуће да је у истом сепету, из завичаја одведен будући велики везир, Андрићев Мехмед-паша Соколовић.

Мали Герас и будући владар су се тако мимошли, али су и један и други, захваљујући Сремцу и Андрићу срећно доспели, да се партизански изразим, на ослобођену територију књижевности.

А та, српска књижевност, јесте за све њене прошле садашње и будуће Одисеје и Итаке и Пенелопа.

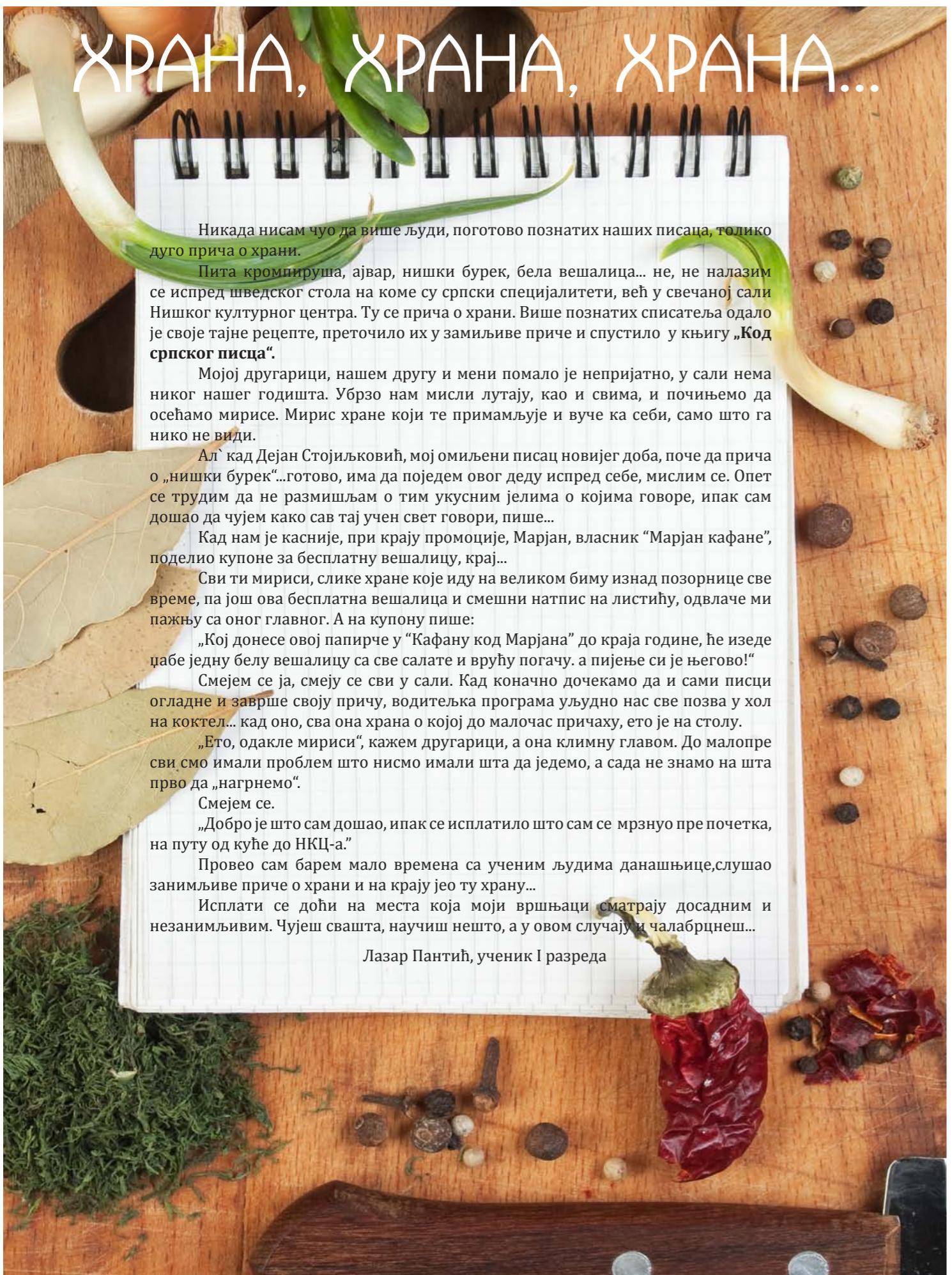
Писци српске књижевности често имају по неколико духовних завичаја, али зато никада нити могу нити смеју остати без Итаке. А између Одисејеве Итаке и Итаке, што да не, Ивка јорганције, нема никакве разлике.

Можда, тек, понеки стих Милоша Црњанског:
„Ја видех Троју и видех све
море и обале где лотос зре,
и вратих се блед и сам.“

Добро, признајем, једна од попадија би приметила, а фрау Габријела би разгласила, како блед, је л' те, нисам, већ сам здраво деб'о, а сумњам на 'рану... и нисам сам.

Али, захваљујући вама, драги пријатељи, а највише захваљујући Стевану Сремцу и књижевности којој припадамо, ја сам се данас вратио у место у коме се родила моја бака Јелена и у коме је одрастао мој отац, Остоја Журић.

Вама се још једном захваљујем, а награду Стеван Сремца и данашњи дан посвећујем сенима моје баке и мог тате.

Никада нисам чуо да више људи, поготово познатих наших писаца, толико дugo прича о храни.

Пита кромпируша, ајвар, нишки бурек, бела вешалица... не, не налазим се испред шведског стола на коме су српски специјалитети, већ у свечаној сали Нишког културног центра. Ту се прича о храни. Више познатих списатеља одало је своје тајне рецепте, преточило их у замиљиве приче и спустило у књигу „Код српског писца“.

Мојој другарици, нашем другу и мени помало је непријатно, у сали нема никог нашег годишта. Убрзо нам мисли лутају, као и свима, и почињемо да осећамо мирисе. Мирис хране који те примамљује и вуче ка себи, само што га нико не види.

Ал` кад Дејан Стојиљковић, мој омиљени писац новијег доба, поче да прича о „нишки бурек“... готово, има да поједем овог деду испред себе, мислим се. Опет се трудим да не размишљам о тим укусним јелима о којима говоре, ипак сам дошао да чујем како сав тај учен свет говори, пише...

Кад нам је касније, при крају промоције, Марјан, власник „Марјан кафане“, поделио купоне за бесплатну вешалицу, крај...

Сви ти мириси, слике хране које иду на великом биму изнад позорнице све време, па још ова бесплатна вешалица и смешни натпис на листићу, одвлаче ми пажњу са оног главног. А на купону пише:

„Кој донесе овој папирче у „Кафанду код Марјана“ до краја године, ће изеде чабе једну белу вешалицу са све салате и врућу погачу. а пијење си је његово!“

Смејем се ја, смеју се сви у сали. Кад коначно дочекамо да и сами писци огладне и заврше своју причу, водитељка програма уљудно нас све позва у хол на коктел... кад оно, сва она храна о којој до малочас причаху, ето је на столу.

„Ето, одакле мириси“, кажем другарици, а она климну главом. До малопре сви смо имали проблем што нисмо имали шта да једемо, а сада не знамо на шта прво да „нагрнемо“.

Смејем се.

„Добро је што сам дошао, ипак се исплатило што сам се mrзнуо пре почетка, на путу од куће до НКЦ-а.“

Првео сам барем мало времена са ученим људима данашњицем, слушао занимљиве приче о храни и на крају јео ту храну...

Исплати се доћи на места која моји вршњаци сматрају досадним и незанимљивим. Чујеш свашта, научиш нешто, а у овом случају чалабрнеш...

Лазар Пантић, ученик I разреда

Извештај са конференције у Сарајеву

У Сарајеву је од 25.9. до 29.9.2011. године у организацији Академије централноевропских школа одржана конференција под називом "Kick-off meeting" којој су присуствовали ученици и професори школа чији су пројекти награђени у школској 2011/2012. години. Конференцији је присуствовало 206 ученика и наставника основних и средњих школа из држава у региону. На Конференцији су били представници наше школе: Немања Миловановић, ученик одељења II7 и Жаклина Ефтимовски, професор.

Гимназија "Светозар Марковић" реализује пројекат под називом "New technologies and volunteering Combating isolation and social exclusion in communities", заједно са СОУ „Цар Симеон Велики“ из Видина (Бугарска). Ово је била прилика да се ближе упознамо са партнерском школом и осталим учесницима конференције.

Организација конференције била је фантастична. Конференцију је пратило неколико тимова који су имали своја задужења. Фацилитатори су били задужени за вођење програма и радионица, тим за буџет решавао је питања покривања трошкова учесника, тим тутора давао је савете професорима и ученицима, док је Pleasure and Leisure тим имао улогу аниматора у часовима после вечере.

Конференција је обиловала интерактивним радионицама, одржано је неколико састанака партнерских школа, одржан је састанак на

државном нивоу (Country Group Meeting), Базар учења (Bazaar of Learning) а најбоље смо упознали град кроз извршавање датих задатака у центру града (Сарајево City Rally). Имали смо прилику да присуствујемо европској конференцији, у организацији људи који имају доста искуства у реализацији великих европских пројеката, све у циљу приближавања земаља западног Балкана Европској Унији.

Главна тема конференције (као и пројеката) је волонтирање. На конференцији смо имали прилику да чујемо приче из искуства фацилитатора, добијемо нове идеје за пројекат и направимо детаљан план активности са партнерима. Ово је била јединствена прилика за склапање нових познанстава и договоре са евентуалним будућим партнерима за наредне пројекте. Наша школа је овом приликом почела сарадњу са Академијом и надамо се да ћемо и наредних година бити сарадници у пројектима које организује ACES.

Жаклина Ефтимовски, професор

Са Каницом по Србији

Замислите да можете да се вратите кроз време, видите све оно што вам је јако познато кроз очи некадашњих људи, упознавте великане који су пошли путевима Србије...

Захваљујући сарадњи са Друштвом „Феликс Каниц“ и подршци Министарства културе, Народни музеј у Београду ће током наредних месеци реализовати пројекат „Са Каницом по Србији“, изложбу која се састоји од одабраних цртежа и цитата непристрасног путника Феликса Каница, које је приредио Ђорђе С. Костић. Кроз изложбу добијамо прилику да упознајемо Србију, њене културно-историјске споменике, житеље и градове друге половине XIX века.

Текстови за ову изложбу преузети су из Каницове књиге „Србија, земља и становништво од римског доба до краја XIX века“, а комплетан визуелни материјал представљају његови

Феликс Филип Емануел Каниц (Будимпешта, 2. август 1829 - Беч, 8. јануар 1904) био је аустро-угарски путописац, археолог, етнолог и један од највећих познавалаца Југоисточне Европе. Био је краљевски угарски саветник и вitez аустријског ордена Фрање Јосифа, носилац медаље за науку и уметност, носилац српског Таковског ордена, ордена Светог Саве и почасни члан Краљевске саксонске академије наука. Рођен је у Будимпешти, као син фабриканта чија се фамилија доселила из Немачке средином 18. века.

Студирао је уметност на Бечком универзитету. Прво се бавио музиком, а онда сликарством и постао добар цртач. Највише је сликао акварелом и тушем. Од 1858. године путовао је по јужнословенским крајевима - Далмацији, Херцеговини, Црној Гори, Србији, Бугарској, Босни и Македонији. Посебно је пажљиво бележио археолошке и географске податке, и правио добре илустрације архитектонских остатарака, цркава, људи итд. Путујући, постао је етнолог Јужних Словена. Европи су његови радови били занимљиви јер су приказивали мало познато подручје, да би касније његов рад интелигентног аматера био превазиђен напретком научне етнологије.

Последуповоња по Србији, Каниц је објавио и објавио вадела мањег обима: "Римски налази у Србији", објављено у Бечу 1861. и неколико година касније - "Српски византијски споменици". Једно од његових најзначајнијих дела и врхунац археолошких истраживања је "Римска студија" у којој је истакао залагање да се спречи уништавање

публиковани ликовни радови, као и оставштина која се чува у Народном музеју и Архиву САНУ у Београду.

Ученици наше школе имали су ту част да 08.02.2011. посете изложбу у галерији Синагога, у Нишу, уз пратњу професорке Неде Марковић. Наше дружење је почело изложбом и разгледањем радова овог великог човека, а потом смо имали радионицу која се ослања на активну наставу ван учонице, названу „У Каницовим ципелама“. Идеја радионице је преношење знања стеченог на настави и изложби кроз креативно постављање у улоге новинара и Феликса Каница. Наши ученици су и овог пута показали завидно знање и креативност. Три групе ученика су на креативне и занимљиве начине изнеле овај занимљив задатак. Најчешћа питања била су она о Нишу, мада је било и занимљивих констатација о ракији, српским обичајима, девојкама...

На крају догађаја, добили смо позив да наредне недеље обиђемо Тврђаву и сазнамо још више о њој.

Ко је био Феликс Каниц?

културног блага.

У Лайпцигу је 1969. године штампано изузетно обимно дело "Историјско-етнографске студије са путовања 1859-1868", у коме је на преко 700 страна, са многобројним илустрацијама, представио Србију, њен народ и историју. У својим делима описивао је објекте трослојно: најпре је описивао локацију, а затим је давао историјски аспект, док је трећи део садржао податке о тренутном стању.

У Србији је најпознатија његова књига "Србија, земља и становништво од римског доба до краја XIX века".

Каниц је сарађивао са српским научницима тога доба, Јанком Шафариком, Јованом Гавриловићем и другима, од којих је добијао податке о српским манастирима, и о томе где се могу наћи остаци римске културе.

Јована Милосављевић III/3

Која су најтраженија занимања у Србији?

Који факултет уписати?

Уколико нисте одлучили који факултет/високу школу желите да упишете или нисте сигурни шта тај посао подразумева, „Гроги“ је за вас приредио описе занимања који ће вам помоћи да сазнате шта ће вас чекати.

Администрација и рачуноводство: Према статистикама огласа сајта Infostud, радна места ове категорије износе око 11%. За сва места из ове категорије битна су знања MS Office-а и енглеског језика.

Архитектура, грађевина и геодезија: Архитектура је категорија која заузима нешто више од 1% огласа по последњим истраживањима. Слаба потражња због захтевног радног искуства и поседовање лиценце, као и познавање AutoCad – а. Што се тиче грађевине и геодезије, понуда огласа заузима више од 4% понуда. Најтраженије занимање је грађевински инжењер.

Биологија и еколоџија: Тражња за огласима из ове категорије веома је слаба. Најтраженија занимања у оквиру ове категорије су микробиолог и стручни сарадник.

Брига о лепоти, спорт: Тражња за огласима из ове категорије веома је слаба. Најтраженија занимања су фризер и козметичар.

Дизајн: Огласи не заузимају нешто више од 1%. Углавном се не захтева посебно знање. Најтраженија занимања: графички дизајнер и дизајнер ентеријера.

Економија, банкарство и финансије: Економија је категорија која заузима више од 10% огласа. Понуда за већину радних места је одлична. Често су битнији искуство, вештине и знања која кандидат има, него степен стручне спреме. Најтраженији су менаџер продаје и књиговођа. Огласи у области банкарства и финансија заузимају више од 2% понуда. Најтраженија занимања приликом запошљавања су сарадник и кредитни службеник.

Електротехника: Заузима око 4% понуда по статистикама потражње Србије. Битно је познавање AutoCad-а и страних језика. Најтраженије занимање је дипломирани инжењер електротехнике.

Фармација: Потражња до 1% огласа условљена је стањем на тржишту рада у Србији. Тражени дипломирани фармацеут, медицински представник и фармацеутски техничар.

Физика: Мали део свакодневних огласа. Има пуно школованих физичара, или без посла. Најтраженији је менаџер продаје лабараторијске и научно-техничке опреме.

Графичарство: Одзив кандидата веома је слаб, али и понуда за посао је мало. Графички дизајнер је најтраженије занимање.

Хемија: Мали део понуда за посао. Најтраженији су технолог и дипломирани хемичар.

Информационе технологије: Тражња за овим радницима расте непрекидно и представља око 6% огласа. Понуде за посао условљене су радним искуством и знањем кандидата. Потребна и широка знања због потребе са другим ИТ позицијама, као и позицијама ван ове области. Најтраженији програмери и системи инжењери.

Језици и књижевност: Мали део понуда за посао. Професори језика имају више предности. Најтраженија занимања су професор енглеског језика и библиотекар.

Људски ресурси: Средњошколци су све више и више заинтересовани за ово занимање, међутим, потражња није једнако велика од стране послодавца. Најтраженије занимање из ове области је НР менаџер.

Маркетинг: Више од 3% понуда. Битне вештине: организације, преговарања, писања извештаја. Знање енглеског језика и рада на рачунару. Најтраженија занимања сарадник у маркетингу и промотор.

Машинство: Слаб одзив кандидата. Огласи заузимају око 4%. Обавезно познавање AutoCad-а, лиценца и страни језици. Најтраженији машински инжењери.

Медицина: Нешто више од 1% потражње. Најтраженији стручни сарадник и лекар.

Медији: Тражња се повећава из године у годину. Најтраженији су: новинари и маркетинг продуценти.

Менаџмент: Средњи ниво - заузима више од 6% понуда огласа. Тражња за радним местима је релативно добра. Најтраженији менаџери продаје. Виши – консалтинг заузима више од 1% понуде.

Образовање: Више од 1% огласа. Најтраженији је васпитач.

Осигурање: Мали део огласа. Потребна комуникативност и вештина продаје, знање енглеског језика и рада на рачунару. Најтраженији су саветници за продају осигурања.

Односи са јавношћу: Више од 3%. Потражња је добра. За овај посао битније је неформално образовање, као и вештине комуникација, од формалног.

Право: Више од 1% огласа. Овде се људи без искуства могу доказати и запослiti се. Најтраженије занимање је адвокат. Занимања у овој области: дипломирани правник/правни референт/адвокатски приправник

Психологија и социологија: Психолози су слабо тражени. Има пуно кандидата за запошљавање. Најтраженији су сарадници за регрутацију и селекцију. За социологијом је мала потражња, што је сразмерно малој потражњи за запослење. Најтраженији су координатори пројекта. Занимања у овој области: психолог/социјални радник/социолог

Технологија и металургија: Више од 1%. Потражња је слаба због захтевне сручности и природе посла. Најтраженије занимање је технolog.

Телекомуникације: Мали део понуда за посао. Најтраженији су оператори.

Транспорт и саобраћај: Саобраћај чини мали део понуда. Најтраженији су возачи и менаџери логистике. Транспорт заузима више од 3% понуда за посао. Највише се траже кандидати са искуством.

Трговина: Чини више од 16% понуде огласа на тржишту Србије. Најтраженији су продавци и комерцијалисти.

Туризам и угоститељство: Заузима око 3% огласа. Најтраженија занимања су конобар и кувар.

Ветерина: Мало понуда. Најтраженији су ветеринари и ветеринарски техничари.

Заштита на раду: Мала је потражња за оваквим радницима, међутим, има их доста. За послове је битно формално образовање, али и радно искуство и вештине организације.

Како изабрати занимање

Ура, матура! А шта после? Матура није ванредно стање. Јуни годинама пред младе људе доноси и жестоку дилему: како одабрати право занимање за будућност. Из генерације у генерацију ово питање мучи не само матуранте већ и њихове родитеље. Често су амбиције веће од могућности, често нереалне, али углавном они који свим срцем желе да се упишу у неку школу или на факултете, темељно се припреме за пријемни испит. Они мање амбициозни нису у прилици да гледају шта се жели, већ где могу да се упишу. Раскорак између жеље и могућности је велики. Има ли помоћи у опредељењу, и како знати да ли је неко изабрао право занимање у којем ће без напора градити своју будућност?

Можда овим текстом не можемо да помогнемо онима који управо стоје пред шалтерима за упис на факултет или у средњу школу. Они које то чека у наредним годинама треба да знају ко им може помоћи да донесу правилну одлуку, сагледају своје способности и могућности, и одлуче се за право школовање.

Идеално би било да током целог школовања у основној школи дете на различите начине добија помоћ и подршку за свој професионални избор, који га чека у петнаестој години. Међутим, најчешће то нијеовој јасно.

Још у првим разредима деца се упознају са различitim занимањима. Међутим, прича о професионалној оријентацији своди се на последња два-три месеца осмог разреда. Петнаест година је узраст када дете нема јасне представе чега има на тржишту, нити како се до одређених занимања долази. Недовољно се добро препознају властите могућности и не прави сеовољно добра разлика између образовања, жеља и способности. У ствари, треба постићи склад између битних карактеристика за професију, интересовања, жеља и реалних могућности. Дете понекада жели занимање које не постоји у систему образовања, него се касније надограђује. Рецимо, када неко жели да постане психолог, коју би он школу требало да упише после основне? Многа деца не могу да упишу школу коју желе, јер је нема у окружењу, другари му не иду тамо... Мотивација је веома битна у њиховом опредељењу.

Родитељ у матурској паници - Многи родитељи више дижу тензију од деце, јер јасније сагледавају колико је избор занимања важан за

будућност. Они стварају напетост која се преноси на децу. Често су у дилеми треба ли правити гужву око избора средње школе, да ли је боље да дете иде у неку школу која је мање захтевна, па да тако може да обезбеди висок просек за факултет, или је битно да је средња школа "јака", да обезбеди добар основ знања за даље школовање... Сматрам да превише „галаме“ око тога неће допринети томе да се конструктивно сагледа ово питање. Дуго сам радила као школски психолог и из искуства знам да постоје две врсте родитеља, једни који су врло напорни, оптерећују дете, свакодневно га испитују шта је радио, да ли је учило, шта мисли о оценама, хоће ли иматиовољно поена, да ли се одлучило... Стално нешто питају око те теме. Неретко, ти родитељи на себе преузимају све оно што би дете обавезно требало да уради. Другу групу чине родитељи који сматрају да дете треба само да одабере, неће да му се мешају у одлуку, али и не сносе одговорност. Родитељ треба да буде помоћ и подршка свом детету, да му пружи релевантне информације и подстакне га на самостално доношење одлука.

Шта је права помоћ? Код неке деце избор је релативно лак, јер су се она определила, имају јасно изречена интересовања, добре оцене и могу да упишу шта год желе. Ипак, углавном деца имају проблем, јер не знају шта желе или желе оно што не могу да упишу, па чак и оно за шта немају предиспозиције. Како изгледа помоћ и подршка?

Постоји процес професионалне оријентације, где се примењује низ мерних инструмената, који омогућавају психологу да даје информације које помажу на путу до најповољнијег избора. То никако не значи да психолог до краја намеће, одлучује или даје решења. Он је неко ко - помаже. Нису само мерни инструменти важни, већ и разговор. Догоди се кроз разговор да једно дете које је било убеђено да жели да се бави уметношћу, препозна да треба да се определи за архитектуру, која спаја технику са уметношћу.

Што више информација, бољи избор

Никада није превише информација о томе шта све постоји у свету, шта постоји у наставку школовања, какви су профили занимања, какви захтеви у току школовања. Многе ствари морају да се узму у обзир. У свету, а све више и код нас, постоји покретљивост у погледу рада, па можете студирати једно, а радити друго, мање или више сродно или удаљено. Ствари које су хобији могу прерasti у занимања, а занимања у хоби. Тако човек мудро не напустити своју љубав, али ако од те љубави не може да живи, тражи оно од чега

може и шта још уме да ради. Професионална оријентација изузетно је успешна када особа "залута" у неко занимање, рецимо, студира машинство, електротехнику, медицину, а нема успеха и губи годину. Професионална оријентација може помоћи у доношењу одлуке куда да та особа пређе, да се афирмише и да добро функционише. Помаже такође и онима који су завршили неки степен образовања, али се у томе осећају лоше и немају довољно увида где би могли да се пронађу.

Човек је разапет цео живот између онога шта жели и шта може. Оно шта му се у једном часу чини нестварно, немогуће, у другом часу може постати реалност. Избор правог факултета веома је битан, јер углавном родитељи финансирају школовање. Они не могу омогућити детету да проведе годину дана на неком факултету и потом утврди да му тај факултет баш не одговара. Превише је то скupo. Некада је, у време бесплатног школовања, бивало да се студенти предомисле, промене факултет или да шест-седам година студирају, а да су још на другој години.

Сада је другачије, фаворизује се редовно студирање. Када неко не може да упише оно што жели, треба да се определи за оно што је сродно и што ће индиректно да га задовољи, или да упише оно за шта је реално да заврши у року. Највише су фрустрирана деца која у току средње школе нису имала увида колико ће им поени бити важни, а у међувремену су сазрели и определили се за оно где им успех из средње школе онемогућава упис. Они морају да се пронађу у неком сродном занимању и ако су упорни и истрајни открију пут свог

Из штампе приредила Наталија Крстић

професионалног развоја. Образовање се код многих наставља и касније, после факултета, проширује, продубљује кроз праксу или дообразовање. Професионални развој не иде код све деце једнако: док су неки од другог разреда већ определjeni, припремају се и концентришу на жељене студије, други на десет дана пред пријемни нису одлучни. Постоји неписано правило да најчешће они неодлучни иду на права и економију. Заправо, то су факултети који примају велики број студената, а пријемни не тражи специјалне припреме. Та неодлучност је велика препрека, и таквој деци је најдрагоценја помоћ - професионална оријентација.

Многима од деце са солидним коефицијентом интелигенције, то није гарант успеха у даљем школовању. Мотивација је често врло важан фактор како ће се „употребити“ интелигенција. Стицај околности, средина у којој се живи, образовање родитеља, вредности, ставови, имају велики утицај на ток професионалног развоја појединца. Важна су и професионална интересовања која се испитују посебним тестовима. Центар за примењену психологију управо је објавио нови савремени тест за испитивање професионалног интересовања, који уважава и промене на тржишту рада.

Правовременом припремом и сагледавањем талената, интересовања и реалних могућности, уз помоћ стручњака за професионалну оријентацију, свако дете може изабрати школовање за позив који њему највише одговара.

Извештај етно секције

Дана 21.10 године 2011, у Алексинцу, одржали су се Пекарски дани.

Фестивал "Пекарски дани" одржава се сваке године средином октобра. Циљ је направити најлепши славски колач, који ће оценити посетиоци и стручни жири. Поред колача, поставља се леп украсни столњак, чаша вина, свећа и икона.

Тог дана били су на окупу сви ученици и професори средњих и стручних школа из целе југоисточне Србије.

Учествују прехрамбено-хемијске, гимназије, али и удружење старијих жена које то праве цео свој живот. Наша школа је и ове године учествовала,

са шест чланова: Јован Стојановић, Павле Ранђеловић, Никола Стаменић, Анђела Стевић, Кристина Ниновић, Марија Живковић. Водио нас је професорка информатике, Марија Цветковић.

Нисмо, нажалост, имали успеха, али смо добили доста похвала од стране посетилаца. Као школа, добили смо захвалницу и књигу.

Организатори су нам приредили обилазак оближњих манастира и значајних историјских места.

Захваљујемо се општини Медијана која нам је омогућила превоз.

Никола Стаменић II/5

Фото: Павле Ранђеловић

КОНЦЕРТ „НА МЛАДИМА СВЕТ ОСТАЈЕ“

У нашој школи, Гимназији „Светозар Марковић“ у Нишу почетак школске године обележава традиционални концерт под слоганом „На млађима свет остаје“. Циљ приредбе јесте да поручи добродошлицу првацима као и да наредне четири године школовања проведу ведри, насмејани и распевани.

Прошлогодишњи концерти одржавали су се у Дечијем културном центру и Дому војске. Ове године отворена је свечана сала у Гимназији и први пут у њој је 25. октобра одржан овај величанствени вечерњи програм. У публици су били родитељи учесника, професори, прваци, наравно и старији ученици. Занимљиво је и то да су се позиву посети школе одазвали директор и ученици Гимназије „Светозар Марковић“ из Сурдулице који су уједно тога дана дошли и на наш концерт. За њих је то било двоструко задовољство јер су уживали у целом програму и наступу учесника.

Музичка секција, инструменталисти, солисти и женски хор „Гимназијалке“ под вођством диригента и професора музичке

културе Радије Шпановић, марљивим радом и трудом припремили су весео и интересантан избор песама са лепотом у звуку и позитивном поруком у осмеху.

Концерт је почeo лепом поруком „Нек свуд љубав сја и људе нека спаја“, након које је наш друг Стефан Стевановић запевао са бившим ученицима песму „Рођени смо једнаки“. Најмлађи у Гимназији, ученици седмог и осмог разреда основнешколе као дечијих уз пратњу гитаристе Богдана Бадњаревића и Сташе Гејо на виолини, представили су се песмом „Небо је тако ведро“ на стихове Јована Јовановића Змаја. Наравно, и у овој генерацији открили смо талентоване солисте и инструменталисте који су нам кроз песме откривали своја најдубља осећања. Догађај су увеличали и бивши ученици, музичари генерације, Ђорђе Јовић, Миљана Шћекић, Душица Тричковић, Сандра Благојевић, Катарина Јовановић... Цео програм, инспирисани стиховима Мике Антића и Јована Дучића, водили су Кристина Ђурић и Дарко Ковачевић.

Кристина Ђурић, Марија Цветковић III/1

КОНЦЕРТ „НА МЛАДИМА СВЕТ ОСТАЈЕ“

У нашој школи, Гимназији „Светозар Марковић“ у Нишу почетак школске године обележава традиционални концерт под слоганом „На млађима свет остаје“. Циљ приредбе јесте да поручи добродошлицу првацима као и да наредне четири године школовања проведу ведри, насмејани и распевани.

Прошлогодишњи концерти одржавали су се у Дечијем културном центру и Дому војске. Ове године отворена је свечана сала у Гимназији и први пут у њој је 25. октобра одржан овај величанствени вечерњи програм. У публици су били родитељи учесника, професори, прваци, наравно и старији ученици. Занимљиво је и то да су се позиву посети школе одазвали директор и ученици Гимназије „Светозар Марковић“ из Сурдулице који су уједно тога дана дошли и на наш концерт. За њих је то било двоструко задовољство јер су уживали у целом програму и наступу учесника.

Музичка секција, инструменталисти, солисти и женски хор „Гимназијалке“ под вођством диригента и професора музичке

културе Радије Шпановић, марљивим радом и трудом припремили су весео и интересантан избор песама са лепотом у звуку и позитивном поруком у осмеху.

Концерт је почeo лепом поруком „Нек свуд љубав сја и људе нека спаја“, након које је наш друг Стефан Стевановић запевао са бившим ученицима песму „Рођени смо једнаки“. Најмлађи у Гимназији, ученици седмог и осмог разреда основнешколе као дечијих уз пратњу гитаристе Богдана Бадњаревића и Сташе Гејо на виолини, представили су се песмом „Небо је тако ведро“ на стихове Јована Јовановића Змаја. Наравно, и у овој генерацији открили смо талентоване солисте и инструменталисте који су нам кроз песме откривали своја најдубља осећања. Догађај су увеличали и бивши ученици, музичари генерације, Ђорђе Јовић, Миљана Шћекић, Душица Тричковић, Сандра Благојевић, Катарина Јовановић... Цео програм, инспирисани стиховима Мике Антића и Јована Дучића, водили су Кристина Ђурић и Дарко Ковачевић.

Кристина Ђурић, Марија Цветковић III/1

КОНЦЕРТ „НА МЛАДИМА СВЕТ ОСТАЈЕ“

У нашој школи, Гимназији „Светозар Марковић“ у Нишу почетак школске године обележава традиционални концерт под слоганом „На млађима свет остаје“. Циљ приредбе јесте да поручи добродошлицу првацима као и да наредне четири године школовања проведу ведри, насмејани и распевани.

Прошлогодишњи концерти одржавали су се у Дечијем културном центру и Дому војске. Ове године отворена је свечана сала у Гимназији и први пут у њој је 25. октобра одржан овај величанствени вечерњи програм. У публици су били родитељи учесника, професори, прваци, наравно и старији ученици. Занимљиво је и то да су се позиву посети школе одзвали директор и ученици Гимназије „Светозар Марковић“ из Сурдулице који су уједно тога дана дошли и на наш концерт. За њих је то било двоструко задовољство јер су уживали у целом програму и наступу учесника.

Музичка секција, инструменталисти, солисти и женски хор „Гимназијалке“ под вођством диригента и професора музичке

културе Радије Шпановић, марљивим радом и трудом припремили су весео и интересантан избор песама са лепотом у звуку и позитивном поруком у осмеху.

Концерт је почeo лепом поруком „Нек свуд љубав сја и људе нека спаја“, након које је наш друг Стефан Стевановић запевао са бившим ученицима песму „Рођени смо једнаки“. Најмлађи у Гимназији, ученици седмог и осмог разреда основнешколе као дечијих уз пратњу гитаристе Богдана Бадњаревића и Сташе Гејо на виолини, представили су се песмом „Небо је тако ведро“ на стихове Јована Јовановића Змаја. Наравно, и у овој генерацији открили смо талентоване солисте и инструменталисте који су нам кроз песме откривали своја најдубља осећања. Догађај су увеличали и бивши ученици, музичари генерације, Ђорђе Јовић, Миљана Шћекић, Душица Тричковић, Сандра Благојевић, Катарина Јовановић... Цео програм, инспирисани стиховима Мике Антића и Јована Дучића, водили су Кристина Ђурић и Дарко Ковачевић.

Кристина Ђурић, Марија Цветковић III/1

ФРАНЦУСКО КЊИЖЕВНО-МУЗИЧКО ВЕЧЕ

У уторак, 1. новембра 2011. године, одржано је француско књижевно-музичко вече. Овај догађај организовале су професорке Радије Шпановић, Марија Церовина, Јелена Спасов и Душанка Тошић-Милојковић.

Представа је на крају прошле школске године била планирана као огледни час, а затим је изведена поводом родитељског састанка на крају школске године, а онда су одлучили да је понове као добродошлицу првацима. Вече је почело извршењем Молијеровог дела „Тврдица“. Представу су одиграле ученице билингвалног одељења друге године, на француском језику. Оне су покушале да нам на савремени начин дочарају лик Харпагона, његове деце, његових пријатеља, слугу. Након тога, на сцену су ступиле три ученице прве године које

ДЕБАТНИ КЛУБ НА НИСОМНИЈИ

Дебатни клуб наше Гимназије је 9. и 11. септембра учествовао у дневном програму „Нисомније“ у галерији у Тврђави.

Едукативна радионица, под називом „Да се чујемо!“, састојала се од краћег филма „Карл Попер и затворено друштво“, који је Дебатни клуб сам осмислио и снимио у просторијама Градске општине Пантелеј, демонстративне дебате на тему „Волонтеризам, за и против“, спаринг дебате на тему „Село је боље од града“, а касније, и вежби артикулације, наглашавања, брејнсторминга и загревања за публику која је хтела да се опроба у дебатовању.

Добровољци из публике су се уз помоћ наших дебатера припремили и радили Карл Попер формат

су одиграле чувену француску игру кан-кан. Нешто касније су уследила извођења познатих француских песама; неко је одрецитовао по неки стих чувених шансона, неко је певао, свирао. Низале су се нумере попут „Je veux“, „Nathalie“, „Je t'aime.“ Бивши ученици гимназије су се радо одазвали позиву да учествују у програму и са публиком певали добро нам знане песме. Крај програма је дочекан бројним овацијама, осмисима, и позитивним коментарима, како од стране публике, тако и од директорке Француског културног центра у Нишу. Можда нам то буде подстицај да ускоро направимо још неку приредбу у циљу дружења и ширења француског језика и културе. До тада, au revoir!

Милица Спасић II/9

дебате на тему „Слободу говора треба забранити“, и неколико спаринг дебата „Бицикли су боље од аутомобила“, „Мачке су боље од паса“...

Радионице су имале врло добар одзив, а учесници су веома задовољни.

У реализацији су учествовали: проф. Бојана Голубовић и ученици Нина Миленковић, Ленка Пауновић, Нађа Петров, Немања Миловановић, Новак Величковић, Никола Пузић, Михајло Илијић, Нађа Мильковић, Душан Ђорђевић, Јована Ања Јанковић, Ленка Мильковић, Никола Јанковић, Филип Дукић, Милица Коцић, Љубица Мишић и Наталија Пејчев.

Наталија Пејчев IV/3

„НАУК НИЈЕ БАУН“ НА ФЕСТИВАЛУ НАУКЕ У БЕОГРАДУ

Већ трећу годину за редом, ученици наше школе, предвођени професорком хемије Душицом Мильковић, учествују на Фестивалу науке у Београду.

Отварање је било заказано за петак, 2. децембар. Представник француске амбасаде, организатори и заменик министра просвете отворили су пети по реду Фестивал науке, чији је слоган „Падам на памет“.

Одмах је било примећено велико интересовање посетилаца, како старијих тако и млађих. Знатижељно су посматрали све што су им учесници показивали. Поставка наше школе је била међу најпосећенијим. Посетиоци су могли да виде огледе из хемије, који су на сликовит начин приказивали особине елемената у Периодном систему и њихову практичну примену. У излагању нам је помогао велики, светлећи модел Мендељевог Периодног система. Поред Периодног система, била је изложена макета летилице „Нови хоризонти“, коју су направили ученици школе уз помоћ Александра Стојановића, некадашњег првака Југославије у ракетном моделарству. Ученици су притом говорили о самој планети Плутон и летилици која је послата да га детаљније истражи.

Поред наше поставке, гости су могли да чују многе занимљивости о новим научним истраживањима из света хемије, физике, геологије, механике, електронике итд. Фестивал је имао међународни карактер, јер су поред учесника из наше земље, били и Хрвати, Словенци, Немци, Шпанци и многи други.

Фестивал је затворен у недељу. Констатовано је да је присуствовало 21 000 људи, што је рекорд посећености ове манифестације. Ово је била лепа прилика да се сртнемо са колегама, стекнемо ново искуство и нова познанства, која ће нам, надамо се, бити од велике користи. Дружење у Београду за нас, ђаке из Ниша, остаће у најлепшем сећању.

Ученици наше школе који су учествовали на Фестивалу науке: Милена Алексић, Павле Ранђеловић, Нина Младеновић, Игор Ђорђевић, Теодора Ђорђевић и Немања Миловановић за хемију, Ана Станојевић, Богдан Ђорђевић, Младен Манчић, Никола Ранковић, Душан Вукадиновић и Стефан Лазић, за астрономију.

Нина Младеновић IV/8
Павле Ранђеловић IV/8

15.СЕПТЕМБАР - ДАН ПРОБОЈА СОЛУНСКОГ ФРОНТА

- Само да смо нашли чика Владу
- звезде догађаја: војни оркестар
- утисак: мало монотоно

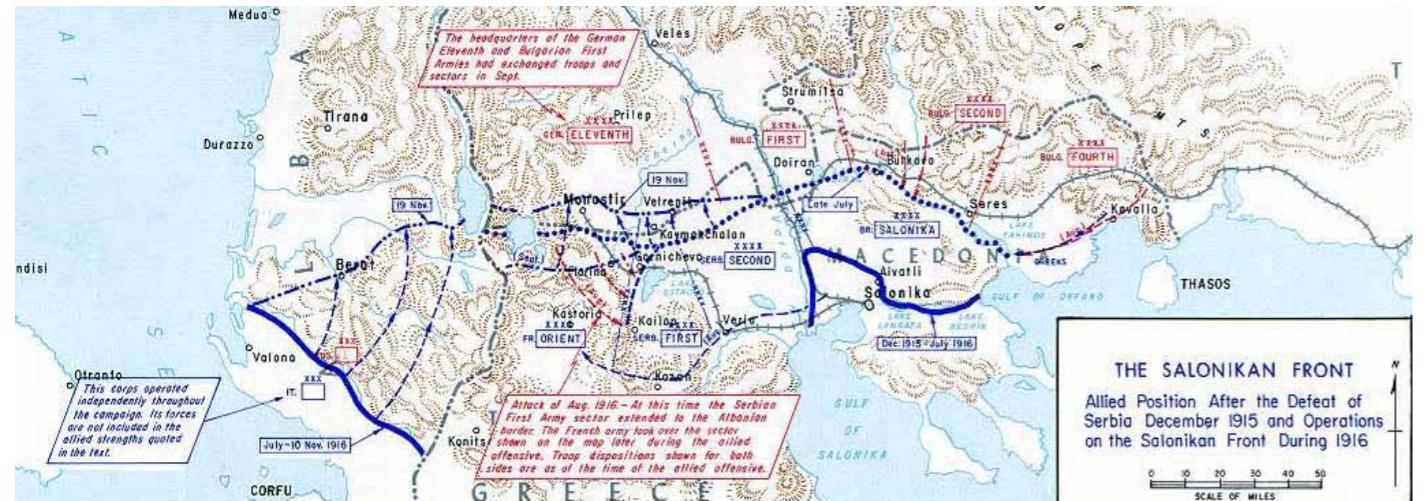
Све похвале за оне који су се 15. септембра окупили у малој сали Дома војске да одају почаст храбрим српским ратницима, који су изгинули за нашу отаџбину у Првом светском рату, посебно 1918. године за време пробоја Солунског фронта. Једини проблем био је то што су већину публике чинили пензионери. Зар осталима овај дан не значи ништа. Изузетак су направили ученици Гимназије „Светозар Марковић“, са својом професорком српског језика и књижевности и још неколико гостију.

Предиван утисак на све у сали оставио је војни оркестар, који је одсвирао неколико лепих композиција, укључујући и химну Републике Србије. Остatak церемоније састојао се од беззначајног, досадног и неизбежног поздрављања политичара, док се пробоју фронта посветило веома мало времена. Ех, мора ли тако?

Помало смо били разочарани што нисмо срели чика Владу, на кога нас је упутила професорка, финог и забавног господина, логораша, који је за време Другог светског рата стигао чак и до далеких немачких логора и преживео.

Све у целини трајало је веома кратко, али колико-толико, и није било лоше. Будимо срећни што је уопште организована цела церемонија и запитајмо се да ли ће се кроз неколико година овакви догађаји уопште организовати.

Лазар Костић I/1

КАРАТИСТИ У НАШОЈ ШКОЛИ

Нашу школу похађа велики број спортиста међу којима је много оних који остварују изузетне резултате. Међу њима је и ученик 2.разреда , Никола Зулфић који тренира карате . На недавно одржаном Европском првенству освојио је 3.место , па смо одлучили да га интервјујемо:

Гроги: Како си одлучио да тренираш карате?

Никола: Као млађи , био сам веома ситан и самим тим и несигуран , па сам сматрао да би ми знање неке борилачке вештине добро дошло као одбрана у неким ситуацијама .

Гроги: Колико дugo сe бавиш каратеом?

Никола: Доста дugo. Тренирам чак од своje шestе godine , значи već skoro 10 godina.

Гроги: Шta te привлачи код каратеа, a шta јe најзанимљивијe?

Никола: Највише ме привлачи то што у овом спорту на сваком тренингу дајем сто посто себе. У спорту најзанимљивија су путовања, такмичења, припрема и наравно дружења и нова познанства.

Гроги: Како изгледају такмичења?

Никола: Углавном се одржавају у неким спортским халама у којима су постављена борилишта , а редослед је увек исти, прво иду кате , па затим борбе. Димензије борилишта су 8 пута 8 метара, а постављена су неком врстом тврдо пресованог сунђера такозваног „Татами“

Гроги: Какав је осећај бити трећи у Европи?

Никола: С обзиром на то да је карате веома стара и, самим тим , прилично распрострањена борилачка вештина, бити трећи у Европи заиста је право задовољство и наравно велики успех , али , као и увек у позадини су , како велики број тренинга , тако и огроман рад, залагања , одрицања која сваки спорт носи са собом.

Гроги: Како си се одлучио између ката и борби?

Никола: Некако су ме од почетка више привлачиле борбе вероватно јер су изазовније, и себе сам видео и пронашао у њима.

Гроги: Имаш ли неки одређени циљ што се тиче такмичења?

Никола: Наредни циљ у ближој будућности ми је освајање неког од прва три места на предстојећем Државном првенству , а наравно крајњи циљ ми је Светски број један и олимпијада, или полако.

Гроги: Како успеваš да ускладиш обавезе у школи са активностима везаним за карате ?

Никола: Веома је тешко јер су обавезе везане за школу све веће , а постицање изузетних резултата у спорту такође захтева тежак рад и одрицање .

Гроги: Да ли ти је некад карате био од користи ван тренинга?

Никола: Никада своје знање нисам примењивао ван тренинга јер за тиме није ни било потребе, али и независно од тога, нама је најстроже забрањено да своје вештине употребљавамо ван сале.

Гроги: Где тренираш и како могу да ти се придруже сви заинтересовани?

Никола: Тренирам у карате клубу „Ниш“ а сви заинтересовани могу да дођу, пробају и тренирају са најбољима.

Маша Ђорђевић II/2

Marion Jones at the American corner

Our high school students of English bilingual - class on 17th October had an opportunity to meet Marion Jones, a famous athlete from America .

„The fastest woman in the world“ won five gold medals on 2000 Olympics games and became the first woman in the athlete history that won five gold medals at one Olympic.

But 2007. all medals and prizes were taken back because of the statement that she took performance-enhancing drugs .

As a result of this statement, Marion was sentenced to imprisonment for a term of six months for lying to government investigators. She voluntarily gave back her five gold medals and publicly apologized to her family, friends and fans around the world.

Marion runs the program called „Take a break“ whose goal is to help and learn people live better lives and avoid mistakes that can cost them too much.

M.J. : „First of all I would like to thank you all for coming out today. It's very exciting and it is an honor for me to be here .

I have to say that I have never been to Serbia before.

I'm thrilled at the opportunity that I've been given to share my story and to be part of this program. I can see a few people whom I saw earlier. They are following me around. Thank you guys for coming out, so if you have couple questions to ask, now is the time to do it .“

Our students asked questions, shared their reviews and had a great time with Marion. These are some questions we asked her .

What does it feel like to be a professional athlete?

M.J : „Well, I've been participating in sports since I was six years old and I have achieved a lot of success in my life. In early age I knew that I wanted to be a professional athlete, but It's very difficult to answer the question because It's the only career I know, I can't compare it to anything else, so It has been an incredible journey for me that I've got opportunity to travel around the world and to meet people, compete on the highest level. All in all it just been incredible life and I'm only 36 .“

„Can you tell us something about your project?“

M.J. : „ I was invited here by the US state depart-

Ученици наше Гимназије, билингвално-енглеског одељења, имали су част да се 17. октобра у Америчком културном центру упознају са Марион Џонс, славном атлетичарком из Америке.

Позната као „Најбржа жена на планети“ , освојила је пет златних одличја на Олимпијским играма 2000. године у Сиднеју и тако постала прва жена у историји спорта која је освојила пет златних медаља на једној олимпијади.

Међутим, због признања да је користила допинг, 2007. године Марион су одузете медаље. Као последица коришћења допинга и лагања државним истражитељима, Марион је изречена казна од у трајању од шест месеци. Она је добровољно вратила својих пет Олимпијских одличја и јавно се извинила породици, пријатељима и навијачима широм света.

После свега што се десило, Марион је покренула програм под називом „Take a break“. Циљ овог програма је да помогне и научи људе да живе бољим животом и на тај начин избегну грешке које их могу скупо коштати.

Марион Џ: „Пре свега, волела бих да се захвалим свима који су данас дошли. Веома сам узбуђена и част ми је што сам овде. Ово је моја прва посета Србији. Још јуче сам била у Београду, а већ данас сам у Нишу, чак могу да приметим и неке људе које сам видела и раније. Хвала вам што сте и данас овде са мном. Задивљена сам приликом да поделим своју причу и будем део овог програма. Дакле, ако желите да поставите нека питања, сада је најбоља прилика да то урадите.“

У Америчком кутку, наши билингвалци су постављали питања и размењивали мишљења са Марион. На безбројна питања, Марион им је дала одговоре, а ми смо вам издвојили нека од њих.

„Какав је осећај бити професионални спортиста?“

Марион: „Још од своје шесте године бавила сам се спортом и постизала сам доста успеха. Док сам била у основној школи, знала сам да желим да постанем врхунски спортиста и да се тиме бавим. Међутим, јако ми је тешко да ти одговорим на питање, јер је ово једина каријера коју познајем. Не могу је упоредити ни са једном другом спортском каријером. Могу само да кажем да је моја каријера за мене била невероватно путовање. Била сам у

ments to share my story, my experiences in life and to share my passion for sport. I know that Serbia has incredible passion for sport and you showed that by producing some incredible athletic superstars in tennis, volleyball, swimming... So , they invited me to share my experiences and to try to inspire young people of Serbia by bringing people who are experts in their fields , who have passion for giving back and helping young people. That is one way to inspire people to be great leaders, we think that by participating in sports, leadership and qualities are learnt.“

How did you manage to be one of the best athletes in two different sports?

I am really gifted, even from young age my mum knew that she needed to steer me in the direction of something positive. I am originally from the State of California and we have strong tradition of sports, specially athletics.. Since I started running at young age and I realized that I am kind a quicker than anybody else. Not only girls, but boys too. So I continued to do that and then I figured out that I love basketball. I played basketball at the collage and I've just finished playing my second session professional. I just love it, I love the fact that I can use my natural talents to be successful and get better. Through sports you can become great, not only in sports but also in life, you just need to love that what you are doing and do all the best to make it true. You will do it only if you believe in yourself.

Was it hard for you leave family, friends to pursue your career ?

It's certainly a sacrifice, but as I mentioned I was very self disciplined as I young person and I knew from young age what I wanted to do in my life. I knew that I had to sacrifice parties and hanging out with friends and I was okay with that, I love training. The competition was great and claps and cheers, but the best part of all of it for me was when I trained. So it is difficult even now, my sporting life is behind me. Now I have three little kids and I have a husband, so I still sacrifice being away from them, but now is a different journey, it isn't a sport journey it is more like a life journey. I am still away from them, but I am really doing what I love to do and that is help people make better choices in their lives, by sharing my experiences in my journey. It's hard especially now for me..

Was it hard to find your way as someone from a small town?

I was born in Los Angeles, but growing up I lived in some smaller areas around Los Angles. I used to ask myself at the ending of my trainings : "Marion did you work harder than anybody else in the world today?" And most of the time my answer was YES. Okay maybe

прилици да пропутујем свет, упознам различите људе и достигнем највиши ниво. Све у свему, био је то леп живот иако имам само 36 година.“

„ Да ли нам можете рећи нешто више о свом пројекту?“

Марион: „ Позвана сам овде од стране САД државних органа да поделим своју животну причу и страст према спорту. Знам да ваша земља има невероватну страст и то сте доказали свим вашим победама у одбојци, тенису, пливању, кошарци... Као што сам већ рекла, позвана сам да поделим своје искуство, подучим и инспиришем младе да се баве спортом. Млади се могу инспирисати упознавањем и довођењем људи који су професионални спортисти, који могу да поразговарају са њима , посаветују их, укажу на предности и мање и на тај начин им помогну да напредују. То је само један од начина да се учествовањем у спорту научи квалитет вођства.

„Како сте успели да будете у исто време најбољи и у атлетици и у кошарци?“

Марион: „Оно што сигурно могу да кажем, а то је да сам веома надарена. Још када сам била мала, моја мама је знала да мора да ме усмери у неком, да кажем, позитивном правцу, баш зато што сам била хиперактивна. Било је најбоље усмерити ме негде где бих могла да се искажем. Пошто долазим из Калифорније и ми имамо строгу традицију бављења спортом, посебно атлетиком. Пошто сам почела да трчим још од малена, схватила сам да сам на неки начин бржа од свих осталих. Не само од девојчица већ и од дечака. Наставила сам да учествујем у томе, а онда сам схватила да волим и кошарку. Играла сам кошарку на колеџу и ево, сада сам управо завршила своју другу сезону играња професионално. Једноставно, волим то, волим чињеницу да могу да искористим своје талente и будем успешна и постанем боља. Кроз спорт можеш да постанеш бољи, не само у спорту већ и у животу, потребно је само да волиш то што радиш и учиниш све што можеш да би успео. Успећеш само ако верујеш у себе. “

„Дали вам је било тешко да оставите породицу, пријатеље и кренете за каријером?“

Марион: „Свакако је било жртвовање, али већ сам поменула да сам била јако дисциплинована као млада особа и већ сам од малена знала шта желим да радим у животу. Знала сам да морам да жртвујем журке и изласке са пријатељима и била сам у реду са тим, волим да тренирам. Конкуренција је била одлична и аплауз и навијање, али најбољи део од свега тога за мене био је када сам тренирала. И данас ми је тешко, мој спортски живот је иза мене. Сада имам три детета и мужа, дакле, још увек се жртвујем

I wasn't the best in the world but I really felt that I was going to. I was going to be a success no matter what I did. And I think you should ask yourself every day "Was I the best student today", "Was I the best daughter today". Just reach for the best, do not limit yourself! You can be great, you can get out of this place if you want to and also you can be great here. Sometimes you have to take a break, to think about choices that you have. Take a moment, think about consequences that can happen and after you think about it, then make a decision."

Prepared by Julija Stojković, I/9

ОДБОЈКА У НАШОЈ ШКОЛИ

Међушколско такмичење на нивоу града одржано током октобра и новембра. Наша школа је учествовала само у женској категорији, која је у свим утакмицама однела победу и тако обезбедила себи прво место на нивоу града.

Следе припреме за улазак на међуокружно такмичење.

Екипа:

Јелена Јевтић II2

Ивана Илић II5

Даница Петковић II5

Александра Симић II9

Катарина Дељанин II9

Милица Стојановић II9

Аница Николић I5

Јана Јовановић I6

Катарина Ђуричковић I9

Ива Јоцић I9

јер нисам са њима. Али сада је друкчије путовање, није спортско путовање више је животно путовање. Иако сам далеко од своје деце, још увек радим оно што волим, а то је да помажем људима да донесу боље одлуке у животу путем мого искуства. Тешко ми је поготово сада, али мислим да моје жртвовање вреди."

"Да ли вам је било тешко да пронађете пут до успеха доласком из малог места?"

Марион: „Рођена сам у Лос Анђелесу, али сам одрасла у малом месту у околини Лос Анђелеса. Док бих тренирала, често бих бодрила себе да на тренингу увек будем боља од себе и увек се питала „Марион да ли си данас радила више него ико други?“. Већином времена мој одговор би био „ЈЕСАМ“ . Добро, можда нисам била најбоља, али имала сам осећај да ћу бити. Знала сам да ћу успети, без обзира шта радим. И мислим да треба постављати питања себи сваког дана „Да ли сам данас била најбоља ученик“, „Да ли сам данас била најбоља ћерка“. Само посегни ка најбољем, немој да ограничаваш себе! Можеш да будеш добра, можеш да одеш одавде и будеш успешна, али можеш и, такође, да будеш успешна и овде. Понекад мораши да направиш паузу, размислиш о својим изборима. Размисли о последицама које могу да се догоде и када размислиш, онда донеси одлуку.“

ОДБОЈКА У НАШОЈ ШКОЛИ

Дана 09.12.2011. у Трстенику одржано је окружно такмичење. С обзиром да екипа није отишла у комплетном саставу (три ученице су отказале полазак у последњем тренутку), било је теже изборити се са противницама. Морало је доћи до изненадне промене поставе и тактике игре. Играле су се две утакмице, прва са Књажевцем, која се завршила нашом победом (2:1 – 25:21; 24:26; 15:13) којом смо се пласирале у финалну утакмицу. Финале је било са екипом из Трстеника, где смо ми поражене (2:0 – 25:20; 25:19) те освојиле друго место у округу.

Следи такмичење за све четири године.

Мара Џрвенковић, професор

Разговор са најмлађим доктором наука

МАРКО ПЕТКОВИЋ

Једном давно Никола Тесла, један од најзначајнијих и најпознатијих светских проналазача и научника, рекао је: „Ако будем имао среће да остварим бар неке од својих идеја, то ће бити доброчинство за цело човечанство. Ако се те моје наде испуне, најslađa мисао биће ми та, да је то дело једног Србина!“

Многи су покушали да крену његовим стопама, али су ретки у тим намерама и успели до краја! Једна од таквих особа, која се није дала поколебати, јесте наш драги професор информатике, који је докторирао у 24. години на Природно-математичком и Електронском факултету. Данас је један од најмлађих нишских доктора наука и има више од 50 објављених научних радова.

Гроги: Хоћете ли да представите нашим читаоцима?

Професор: Марко Петковић, професор ПМФ-а и Гимназије "Светозар Марковић".

Гроги: За почетак, реците нам какав сте гимназијалац били? А какав студент?

Професор: Одличан, вредан и одговоран!

Гроги: У чему се састоји научни допринос Вашег докторског рада, због чега сте, у ствари, и проглашени доктором наука? Где се то откриће може применити?

Професор: Тема мого докторског рада је „Симболичко израчунавање Хенкелових детерминанти и генерализованих инверза матрица“. Сам назив не значи ништа ни теби, као ни читаоцима. Укратко, то је била имплементација неких алгоритама за рад са матрицама, и за израчунавање детерминанти. Примена тога је у аутоматици, статистици, квантној физици, генерално у технички...

Гроги: Која је то покретачка сила, која утиче на научника да даље истражује и ствара?

Професор: То је упринципу жеља за открићем нечег новог, за знањем... Битно је за научника да воли то што ради, и да се посвети томе, да посао не схвата као неко морање при чему одеш на посао, радиш осам сати, вратиш се кући, спаваш до сутра и не размишљајуши о томе... Чак и док радиш тривијалне ствари, куцаш мејл, доручкујеш, или шта већ, теби по неки пут може да сине одлична

идеја, да се сетиш свог проблема, и да ти буде драго што покушаваш и трудиш се да га решиш, а не да га сматраш као обавезу!

Гроги: Која је личност у области науке

Ендри Валф- јер је доказао велику Фермаову теорему.

Гроги: Са којим се све изазовима суочавате у раду са гимназијалцима специјализованог одељења, а поред њих и са студентима?

Професор: (Смееех!) Са којим изазовима? (Смееех!) Па не знам, јако сте захтевни, јесте заинтересовани за рад, за разлику од већине студената, и дефинитивно ми је потребна већа припрема за ваша предавања. А заједничка особина би била тврдоглавост, увек постоје она питања „А зашто, а како..?“ И још једна, волите подједнако да ескивирате учење. Кад тераш ђаке или студенте да уче, они сигурно неће учити, колико год да су заинтересовани. Ићи ће линијом мањег отпора!

Гроги: Какав је осећај бити колега дојучеришњим професорима?

Професор: Е, па релативно кул! Први пут кад сам ушао у канцеларију, просто ми је било необично. Упоредиш тај доживљај са оним кад си раније улазио само у пролазу да потражиш професора, а сад одједном улазим на своје радно место, имам дневник... Али то је било у почетку, после сам се већ навикао!

Гроги: Шта данас, осим научних књига волите да чitate?

Професор: Све мање времена имам за белетристику, али рецимо волим епску фантастику, нпр. роман „Господар прстенова“, а волим и да играм игрице на тему епске фантастике.

Гроги: Да ли постоји нека књига која Вас је посебно инспирисала у досадашњем напретку?

Професор: Две стручне, „Нумерички речници у Ц-у“ као и „Библија за нумеричку анализу“.

Гроги: Са каквим се људима најрадије дружите?

Професор: По том питању сам релативно флексибилан, могу да водим конверзацију са широким спектром људи, али моје друштво је већином са оба факултета, бивше колеге, комшије... Имам широк круг људи око себе са којима сам у контакту!

Гроги: Шта волите да радите у слободно време?

Професор: Читам разне ствари по нету, возим бицикл, када је лепо време, а када није онда је ту нека друга врста рекреације, без којих

дефинитивно не бих могао да функционишем. Моја препорука је да обавезно радите физичко!

Гроги: Да ли имате неку поруку којом бисте подстицајно деловали на данашњу омладину, како би истрајали у свим проблемима које данашњи систем школовања намеће?

Професор: Током свог школовања да извуку максимум знања, јер на крају није битно да ли имају један или пет из неког предмета, већ да што више знања покупе... Колико год да школски систем није баш најбољи, и може да се мења, али изгледа само на горе, нажалост, треба извући оно што сматрате добним, и што ће касније да вам користи, јер то много значи! И после треба се бавити оним што волиш, и што је уједно данас и тражено, јер као што и сама знаш незапошљеност је велика...

Гроги: Где излазите, и каква места волите?

Професор: Волим да је опуштена атмосфера, где није много фенси, стајање, гледање, позирање, јер то баш и не волим! Слабије излазим, немам кад, мада ми је и друштво мало неорганизовано... Од клубова то би била "Сцена", "Сансет"... Иначе. звали су ме ученици на средњошколске журке у "Студију", "Спарку", али шта ћу ја тамо, да гледам ко се напио, па да их вучем за уши, и слично... То никако не иде... (Смех...)

Гроги: Да ли Ви имате неку поруку читаоцима за крај разговора?

Професор: Креативна порука, хм... Па "Гробарска" је нааајбоља школа...

Гроги: Слајем се... Хвала Вам пуно на овом разговору!

ЛЕПОТА ЉЕ СПАСИТИ СВЕТ

ИНТЕРВЈУ СА БОРИСЛАВОМ СТАМЕНКОВИЋЕМ

Гроги: За почетак, можете ли прво да се представите?

Б.С: Ја сам Борислав Стаменковић, иначе ме сви знају као оца Борка. Бивши сам ученик математичког смера ваше Гимназије, дипломирани економиста и некадашњи студент теологије. Тренутно радим као секретар епархије у Нишу и притом сам свештеник у цркви „Светог Николе“.

Гроги: Можете ли се сетити неке заниљиве анегдоте, коју сте доживели док сте ишли у средњу школу?

Б.С: Сећам се једне ситуације након уписа Гимназије. Поред школе, тренирао сам и фудбал. Када се завршио приемни, другари су ме питали шта сам уписао, а ја сам им једноставно одговорио „Гробарску“. Сви су били запањени, јер су помислили да је то школа за гробаре (уз смех одговора Борко).

Гроги: Који су Вам били приоритети док сте били ђак?

Б.С: Желео сам првенствено да према свима будем добар и равноправан. Никада нисам имао намеру да наштетим било коме. Трудио сам се да помогнем својим пријатељима, као и родитељима и школи у што већој мери.

Гроги: Какви су били Ваши планови за будућност?

Б.С: Када сам пошао у школу, мислио сам о сигурној будућности, какву би ми пружила економија. Међутим, и фудбал сам обожавао, те сам хтео професионално да наставим да се бавим овим спортом.

Гроги: По чому конкретно памтите нашу Гимназију?

Б.С: Првенствено по добром дружењу и квалитетним професорима.

Гроги: Ко је све имао утицај на Вас приликом одабира факултета?

Б.С: Доста сам се саветовао са пријатељима, али и са родитељима који су ми увек давали одличне савете. Сматрам да ако дете послуша родитеља, пратиће их благослов у животу и оно што ће постати биће управо плод послушње.

Гроги: Сада сте свештеник. Када се тачно јавила жеља за теологијом?

Б.С: Након што сам уписао економију, јавило се интересовање за богословијом. Прочитао сам разне књиге и решио да се опробам и у том светлу. У току 2. године Економског факултета, уписао сам и теологију. Међутим, своју професију не сматрам само професијом, за мене је то изнад занимања, јер је она мој живот. Код нас не постоји радни век, увек сте свештеник.

Гроги: Можете ли да откријете нашим читаоцима

лепоту Ваше професије?

Б.С: Свака професија поседује лепоту, уколико је обављамо с љубављу. Без љубави, ништа не би било тако лепо. Будуће занимање треба да буде ваш део живота. Оно што волиш, са чиме живиш, то те испуњава и храни.

Гроги: Какве књиге волите да чitate у слободно време?

Б.С: Највише читам књиге духовне садржине. Међутим, такође волим и Достојевског.

Гроги: Да ли имате неки хоби?

Б.С: Да, свирам гитару.

Гроги: Допуните реченицу: Најрадије бих отпутовао...

Б.С: У Јерусалим.

Гроги: Једна Ваша неостварена жеља..?

Б.С: Још увек нисам добио пето дете.

Гроги: Да ли имате неке планове или савете за своју децу?

Б.С: Циљ ми је да их васпитам да буду здрави целим духом, да поштују друге, да буду добри људи. Остало ће доћи само по себи. Ја бих желео највише да они крену мојим стопама, међутим оставићу им могућност да сами одлуче.

Гроги: Да ли сте остали са неким у контакту и након средње школе?

Б.С: Остао сам са целим одељењем, мада могу слободно рећи да и даље виђам целу своју генерацију. Наравно са некима се чешће чујем. То је на пример мој добар друг, који ми је био кум на венчању. Такође сам организовао и десет година матуре.

Гроги: Да ли се Ваш музички укус променио?

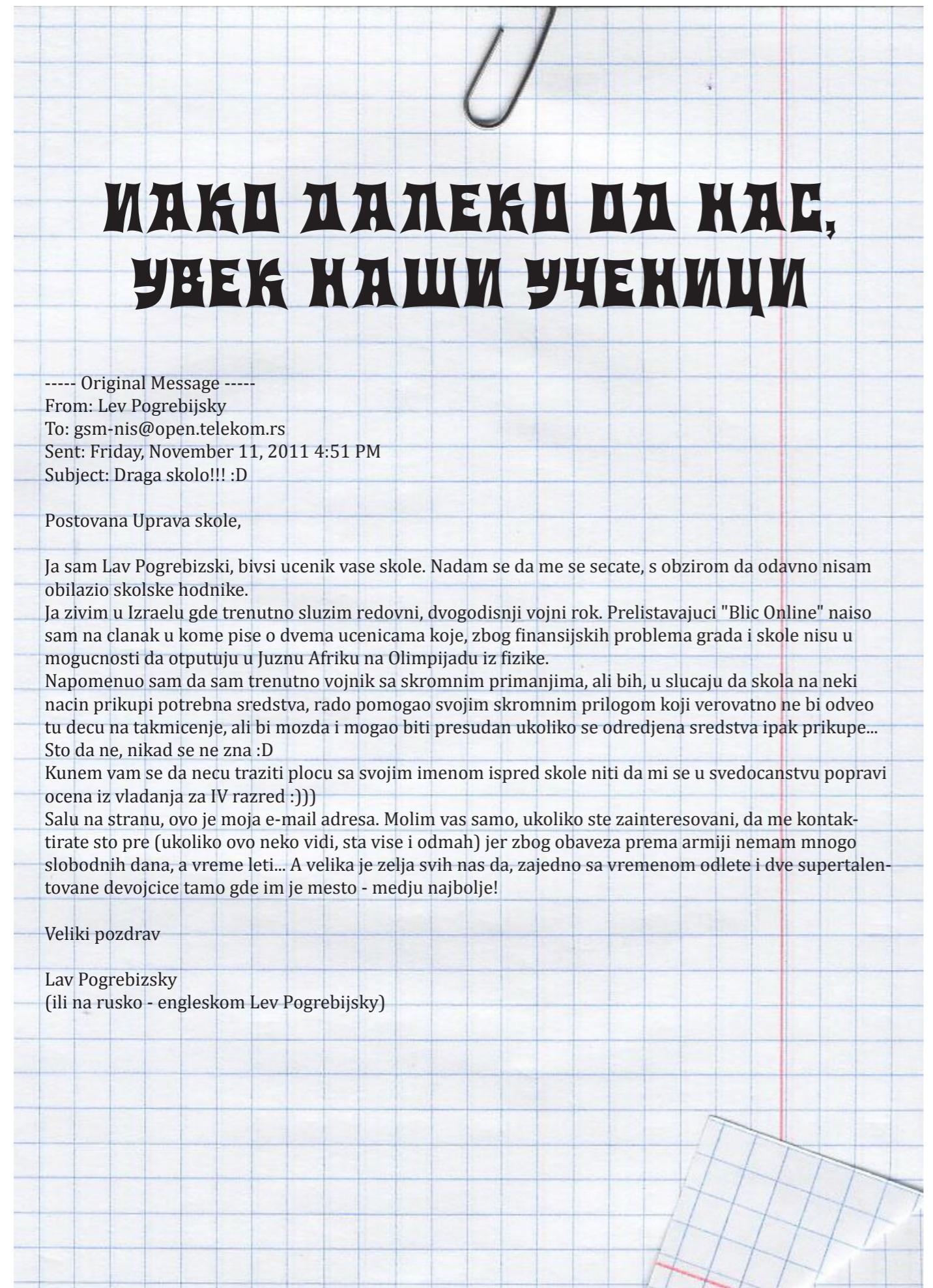
Б.С: Некада сам волео да слушам алтернативни рок. Како су године одмицале, заволео сам цез, инкогнито, шпанску гитару, као и староградску музику. Такође волим и народну музику, али не турбо фолк. У сваком случају, песме које одишу оптимизmom.

Гроги: Шта Вам је било лакше да учите?

Б.С: Теологија ме је испуњавала, док је економија била понекад суморна.

Гроги: Можете ли да дате савет нашим ученицима?

Б.С: Будите људи. Поштујте једни друге. Своје родитеље, професоре, браћу, сестре. Будите пуни љубави, а то је данас најушна потреба, јер полако ишчезава. Гледајте на живот позитивније. Имајте веру, наду и љубав. Будите лепи духом, јер како је Достојевски рекао „Лепота ће спасити свет“.

Како замисиљам простор по коме се креће
чарећи у потраги за својом паутицом

Видевши како бабетина сече косу прелепој пауцици и зао осмех који се ширио по задовољном лицу старице, уплашена девојка у облику птице прелете преко мог двора.

Тада сам схватио да се девојка неће враћати, кренуо сам у потрагу за њом убеђен да ћу је наћи.

Након извесног времена, када су се на небу појавиле сјајне звезде као играчице и њихов вођа месец, угледао сам прелепи дворац који је лебдео. На улазу су стајала два пауна као кипови, штитили су дворац. Дворац је био окружен разнобојном ливадом која је једним својим делом залазила у шуму. Росна трава, обасјана месечином, сијала је попут звезда док су на њој спавале чудне животиње. Шума је била мрачна, тајанствена, са високим дрвећем које је имало необичне цветове на гранама. Шумска стаза била је прекривена густом маховином попут најлепшег текиха.

На другој страни ливаде налазило се језеро по коме су пливали лабудови попут белих грива

које су се при сваком покрету распуштале.

Уморан од пута легао сам да се одморим.

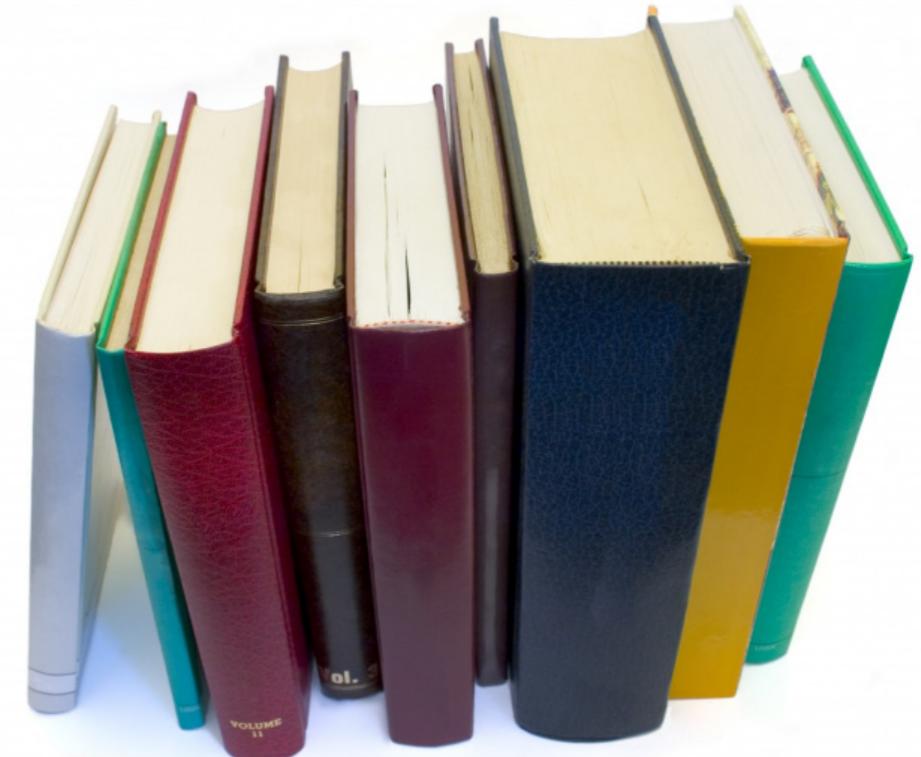
Јутро је... Све је било мирно и тихо, другачије него ноћас. Разнобојна ливада по којој су спавале чудне животиње, у ствари је обична, а по њој задовољно пасу краве. По језеру су се весело играле патке. И шума је била другачија, сунчева светлост се пробијала кроз густе гране тако да није била толико тајанствена.

А дворац?

Није лебдео, био је на земљи једнако величанствен као и синоћ, нису га штитили паунови, већ људи.

Задивљен оним што видим, ушао сам у дворац. Пронашао сам девојку и живео с њом срећно до kraja живота.

Борђе Ристић, ученик VII разреда

„Човек је једино створење коге одбира да буде оно што јесте“ (А. Ками)

„Да ли има краја овом трулом бесмислу који зовемо живот?“, рече Човек. Јецајући душом, очију упртих у плафон и прстима додирујући чујерак тепиха, тонуо је све дубље у душек.

Када је напокон устао из кревета, затресао је главом и слепљених очију тражио црне чарапе. Да би му се слагале са црном мајицом и фармеркама, наравно. Уз кафу је прелистao данашње новине, нашао кључеве. Изашао, дошао до посла, радио. Вратио се кући, легао.

Када је напокон устао из кревета, окренуо се ка удуђењу у јастуку прошараном траговима јефтине шминке. Уз уздах стогодишњег монаха са планине, кренуо је ка тушу и полу-обучен пустио воду. Док му се вода сливала низ цигарету, покушао је да помеша жуту, усахлу сузу са њом. Вратио се у собу, гледао кроз прозор. Легао је и чекао њу.

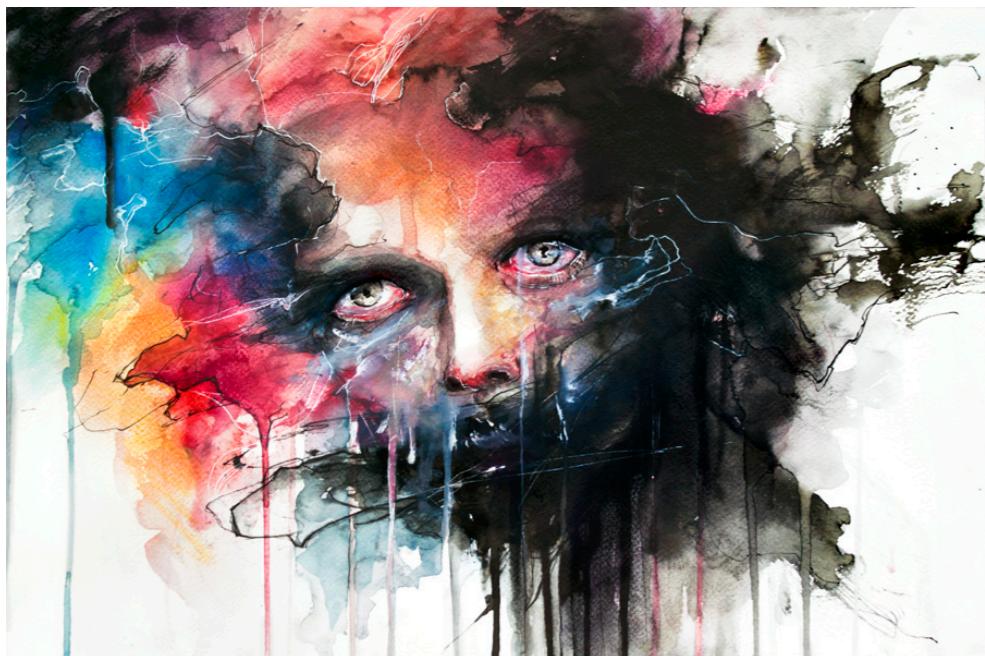
Када је напокон устао из кревета, залетео се у зид. Урлајући, гребао је кичасту кожу зида. Осећајући да га тело стеже, стегнутих зуба трчао је и ударао о предмете који су му се нашли на путу. Мешајући крв и пљувачку пао је на углачане кухињске плочице. Добивши снагу, устао је, обрисао све, спремио ручак и сачекао жену. Уз светлост женине ноћне лампе, легао је.

Када је напокон устао из кревета, на столици је приметио смешну капу. Подигавши једну обрву, са шеретским осмехом и ноншалантним покретом руке, подигао је. Ставио је на главу и рекао то наглас. Пуним плућима удахнуо је ваздух, мада је осећао да је то хелијум, и кренуо је да скаче по соби. Изашао је напоље, и осетио камен под ногама. Мало намрођен, наставио је шетњу до шуме. Нога му је ударила у блато и почeo је да трчи.

Када је напокон дошао до воде, стао је. Потпуно свестан свих људских проблема, патњи и узалудних жеља, скинуо је смешну капу и обистинио је искреним осмехом. Без икаквог жаљења или туге због свог открића, схватио је да он нема сврху. Гурајући сву тривијалност ван мисли, видео је да он јесте оно што јесте, и да не жели да додаје цигле кули. Све је то јасно видео у тој смешној капи, без неких глупих животних питања, без реторичких заврзлама које гурају у меланхолију, без смисла.

Схватио је да он живи, а остали постоје.

Тонић Лазар, III/6

ВОЛИМ, НЕ ВОЛИМ, ЗАШТО?

„Име и број“, питала ме је, док сам улазио у собу.

То је била уска просторија, са само једним малим прозором, који је благо осветљавао собу поподневним сунцем.

„Четрдесет и пет, Владимир Петров“, иако је било прилично мрачно, осећао сам се као да ме нека јака неонска светлост заслепљује.

„Па, господине Петров, зашто сте овде?“ светлост као да се појачала...

„Не знам, треба ми помоћ... Осећам се као да умирем, постајем све мање свеснији самог себе, као да се зидови урушавају, али никада не падну да ме докрајче.“

Погледала ме је са неком људскошћу у очима, мени необјашњивом појавом, када ми је са разумевањем и смиреношћу одговорила: „Ах, да, ова времена, дани прелазе из плавог у сиво, ретко када можемо да осетимо онај дах живота, знате?“

Окренула се и са забринутим погледом наставила...

„Све само пролази, а ми чекамо неки знак са небеса да нам каже... Села је за свој сто, „да нам каже зашто племешемо сами“.

„Зар вам то није чудно, господине Петров, шест милијарди људи на овој планети, а сви смо тако усамљени.“

Имао сам утисак да се просторија испунила маглом, уплашен, обратио сам јој се:

„Зашто ја више не могу да разумем себе и своја осећања? Више не осећам топлину љубави, не знам за мир и немам скровиште.“

Са неким чудним подсмехом, који није био упућен мени, проговорила је:

„Примили сте инјекцију, заре не г. Владимире? Ви ни сами не знаете ко сте, када сте задњи пут осетили љубав?“

Одговорио сам муцајући, док ми је цело тело трнуло од страха: „Пре две године!“

„И, да ли сада знаете да ми кажете шта је то љубав?“

Знао сам, да мојој свести излаза није било, хладно сам одговорио: „Не!“

„Дозволите“, ухватила ме за руку и одвела до прозора. „Шта видите, господине?“

Ја нисам видео ништа, гомилу људи како журе негде, аутомобиле, аутобусе, све је било тако празно и суморно, ипак, пажњу су ми привукли готово црни облаци изнад ове „калифорнијске пустоши“. Њен додир ми је скренуо поглед на један непокретни трамвај, остао је у овој пустоши, напуштен и заборављен. Пољубила ме је и тог тренутка киша је почела да лије, чуо сам снажне громове који су цепали ову заглављујућу тишину. Уживао сам у пољупцу неко време, док ме није пустила и проговорила: „Погледајте опет.“

Киша је спирала црnilo са са мог погледа и видео сам зарђали трамвај.

На тренутак срце ми је испунио онај стари, заборављени осећај живота, љубави и слободе, све ми је изгледало тако чисто и могао сам јасно да видим истинито и лажно.

„Пођите за мном“, рекла је док је отварала врата у другу просторију. У њој је била велика челична столица и старији човек са дугом, правом брадом, рекао је: „Изволите седите, господине Петров, време је да сањате.“

Завезао ми је руке кожним кашевима, „Избаците све из себе!“

Почeo сам да сањам, као седам нуклеарних експлозија кроз моју кичму, уздизало се нешто величанствено, једна света ватра у мени... Викао сам на сав глас!!!

Као да пљујем ножеве, речи су секле моју свест, пробијао сам се кроз снег и лед...

Пробудио сам се сав ознојен, чикица и она били су обучени у зимску одору.

„Мислим да си спреман“, рекла ми је, подигла ме и кренуо сам са њима.

Не постоји време осим садашњости, будимо чишија која спрати црnilo!

Чуо сам одјекујући гром како ме зове, ка коначној слободи.

ЧУДЕСНЕ ПРОРОЧИЦЕ

Другог дана нашег путовања обишли смо Делфе који представљају археолошко налазиште и савремени град у Грчкој. Грци га још и називају местом камена или центром света. Овде је горео вечни пламен, симбол олимпијских игара. Град је верски и културни центар некадашње колевке цивилизације али и симбол јединства хеленског света. Делфи су представљали место Питијских игара, великог храма посвећеног Аполону Фебу и познатог пророчишта.

Најзанимљија легенда о Делфима је та да је пророчиште давало чудесна предсказања. Пророчице које су давале ова предсказања звале су се Сибile. Оне би седеле на -сибилској стени и одатле удисале испарења, која су долазила из земље, а слала их је богиња Геја. Свештенице би потом певале предсказања која су била често врло збуњујућа. Сибile су имале значајан утицај широм Грчке.

Време које смо провели на Делфима било је незаборавно. Уживање је било потпуно, а жеља за поновном посетом је још већа.

Јелена Матејић III/4

Бордо (Bordeaux) Град-музеј

Кад нам неко спомене Француску, мисли нам одмах одлепрашују ка Паризу. Он јесте најпознатији и највећи град уметности и културе, али није једини који се може похвалити таквом репутацијом.

Ако пак баците поглед мало јужније, ближе Атлантском океану, пажњу би Вам привукао градић, у коме су свака улица, зграда, кућа или двориште музеј. Осетићете прави мирис Француске-мирис вина и сира, а засениће вас натписи улица, сачувани још из средњег века. Угледаћете Бордо.

Удаљен на само 4 сата вожње од Париза, овај град лежи на обалама реке Гароне. Због облика реке често га називају и Месечева лука. Уколико прошетате калдрмисаним улицама, осетићете дах старе Француске, њене велике прозоре и терасе, фасаде састављене од затамњеног камена, предивне

травњаке, мале тргове препуне оријенталних продавница, старе цркве и катедrale. А уколико

Наш обиласак Делфа састојао се из посете музеја и разгледања локалитета. Готово читава Грчка историја и митологија садржана је на овом предивном месту. Времена је било премало да бисмо се надивили свим лепотама. Трудили смо се да упијемо сваки делић, да искористимо сваки трен који смо провели овде. Желели смо да завиримо у сваки кутак овог бескрајно лепог места, да откријемо макар неке од његових тајни.

желите да се осетите правим Французом, себи не смете дозволити доручак после осам, а ручак после један (имајте на уму да вам ни у једном ресторану неће служити ручак после један). Мало више времена би требало издвојити за вечеру, будући да Французи сувише споро дегустирају храну – дођу, наруче прво, друго и треће јело, попију вино, па тек онда оду. Након тога следи дугочекивани дезерт где староседелац Бордо наручује ни мање ни више него сир који заједно са вином чини савршенство, па није ни чудо што је ова посластица позната широм света. Али, уколико сте прави сладокусац морате обавезно да наручите tarte tatin колач који ће вас оставити без речи. Лиснато тесто је поклопљено јабуком и преливено топљеним шећером, служи се топло, а прекривено је куглом сладоледа и шлагом. Ммм. Тешко ћете се опоравити од овог искуства. Најбоље од свега је вино по чему је овај део Француске и најпознатији јер је он дао име најбољем црвеном вину на свету. Елиту црвених вина већ вековима предводе вина Бордо. Свако домаћинство које поседује винарију, своју кућу назива château (замак). У тим слатким малим замковима настаје вино које је толико густо да наликује нашим кашастим соковима. Нека од најпознатијих бордоанских вина су Шато Марго, Шато Латур, Шато Лафт-Ротшилд.

Ако одлучите да посетите Бордо, обавезно погледајте цркву Saint Michel где ћете наћи на огромне старе беле оргуље које се уздижу изнад врата. Поред цркве, налази се торањ-звоник са кога се пружа предиван поглед на цео град. Трг на коме је смештена ова црква, познат је и по томе што се на њему преко дана одржава бувљак, а оно што је најбитније да, када се заврши термин предвиђен за пијацу, трг бива очишћен и опран толико да не бисте ни претпоставили да је ту до пре пола сата била пијаца. Бордо има неколико позоришта и једну оперу у којој свира национални оркестар, а недалеко од ње је огромна фонтана коју чине импозантне фигуре коња и коњаника. Још једна необична фонтана Miroir d'eau (Водено огледало,) налази се на тргу Bourse, а њу чини огромна водена површина, дубине не више од неколико сантиметара. Погледате ли је из даљине, у њој ћете видети одраз палате la Bourse и и неба.

Величанствено уметничко дело.

Бордо има најдужу улицу за шетњу и куповину у Европи (1,2 км)- Sainte-Catherine у којој можете наћи све, почев од маркиране робе, па све до нама добро познатих кинеских продавница. Обавезно је посетити капије старог Бордоа, Porte Cailha, katedralu Santhe-Andre. А завирите и у градски парк, Jardin Public- зеленило, потоци, паткице и мостови део су божанственог колорита. Град је и велики универзитетски центар у коме се налази и један од надалеко познатих факултета, „ Конзерваторијум,“ где се усавршавају будући велики музичари.

Сем шетње, најбољи начин за обиласак града јесу бицикле, са обзиром на то да је град прожет бициклистичким стазама, које можете изнајмити на цео дан за само 2e.

Са обиром на то да је Бордо удаљен од океана свега 40 км, клима је прилично занимљива. Ваздух је влажан и топао, али за тили час може кренути ситна киша која кваси до голе коже, а која исто тако брзо може престати и гранути сунце.

Виктор Иго је једном рекао: „Узмите Версај, додајте Антвертен, и добићете Бордо“

Мој савет: посетите Бордо, понесите фотоапарат, ставите MP3 у уши, пустите француску музiku и препустите се уживању!

Маша Ђорђевић II/2

БИЦИКЛОМ НА ВЛАСИНУ

„Они који ме срећу мисле да ја то путујем. А не путујем ја. То бескрај по мени хода.“

(Мирољуб Антић)

Крајем јуна ове године планирао сам да одем на своју прву вишедневну бициклистичку туру. Дugo сам себи постављао питања: Где? Колико? Када? И, пре свега – зашто? Одговор на прва три питања био је - почетком јула идем на петодневну туру по планинама Власинске висоравни, на крајњем југу Србије. А зашто – зато што се у то време организује бициклистички Балкан куп у Црној Трави и природа је прелепа!

Поглед на Шврљишке планине, август 2011.

У среду, 6. јула, рано ујутро, кренуо сам са двојицом бициклиста из Ниша – Александром Савићем и Јованом Милосављевићем. Пролазимо јужноморавска села и стижемо у Лесковац. Ту правимо паузу, колеге из Ниша се враћају назад преко Заплања, а мене дочекују бициклисти из Лесковаца – Милан, Горан, Никола и Милојан. Пролазимо кроз Власотинце, где правимо прву паузу. Натоварен са око 15 килограма терета, није ми било тако лако да возим по изразито неравном терену. Од Власотинца до Свођа прете нам облаци, али на сву срећу, кише није било. Од Свођа почиње константант успон према Црној Трави и осећа се планинска клима. Пролази се кроз клисуре реке Власине. Кривина за кривином, кућа за кућом и долазимо до места Црна Трава. Мала варошица на крајњем југоистоку Србије. Као и остала села, и њу чека сурова судбина. Све више младих одлази из Црне Траве, све више умире. Додаћу само један подatak, да су на територији целе општине ове године уписана само два ђака-првака. Жалосно. Срећујем утиске и одмарам за наредни дан.

Четвртак. Погледао сам кроз прозор и било ми је јасно да ће дан бити прелеп. Не тако обилан доручак, припрема и – крећем. План је био да се попнем на врх планине Варденик – Велики Стрешер, на 1878 м надморске висине. Пролазим поред Власинског језера које врви од туриста – домаћих, али и страних, претежно из Македоније и Бугарске. На превоју Промаја, где се десно иде за Босилеград и Сурдулицу, ја скрећем лево према Стрезимировцима, па одмах десно – поред дечијег одмаралишта. Почиње земљани пут са доста неравнина. Пролазим кроз ливаде, шуме, прелазим преко брзих планинских потока. Планина жели да ми пркоси, дува јак ветар, са висином све је хладније. Ја се не дам. Излазим на гребен Варденика (око 1500 мнв). Пружа се поглед на Чемерник, Острозуб, Кукавицу, Власинско језеро. Идем даље, пут се увија спирално све до врха. После још сат времена вожње, преда мном се указује камен који означава врх. Врх на 1878 метара надморске висине. Једна од највиших кота у Србији. Тачка на којој сте изнад свега, на којој вас обузме невероватан осећај да сте успели, да сте на врху! Дивити се силним пространствима, видети са једног места Бугарску, Македонију, Сурдулицу, Власинско језеро, Чемерник, Кукавицу, Бесну кобилу, Дукат, Милевску планину... Нешто што се догађа једном у животу. Седео сам на Стрешеру нешто више од пола сата. Нисам хтео да спуст буде рутински, са брзим мотањем педала. Силазио сам полако, уживао у панорамама, точно воду са планинских извора и послушкивао њихов жубор. Поподне сам се вратио на обронке Чемерника, где сам одморио и преноћио.

Петак је био резервисан за пентрање до врха Чемерника. Пролазим истим путем поред Власинског језера као и у четвртак, али пре Промаје, код хотела „Нарцис“, скрећем десно. Одмах почиње изузетно стрм успон. Чемерник има много бујнију вегетацију, и доста је тежак за освајање бициклом. То ме не спречава да испуним свој данашњи циљ. Преко Малог долазим до врха Велики Чемерник, на 1628 мнв. То, у ствари, није врх у облику купе, већ једна висораван обрасла четинарима. Силазим до извора „Орловац“, где је вода невероватно бистра и хладна. Кажу мештани да је то један од најчистијих извора на целој Власини. На спусту падам – бисаге ми закачињу и блокирају задњи точак. Одмарао сам око пола сата, јер од болова нисам могао да

окрећем педале. Спуштам се ка језеру и настављам назад ка Црној Трави.

Четвртог дана одлучујем се да кренем на границу Србије и Бугарске. Спуштам се преко Црне Траве до села Састав Река, одакле идем десно. Пролазим кроз Градску, врло сиромашно село. Пењем се до села Кална Црнотравска. Успон је заиста тежак, сунце ме пржи. На врху видим звоник цркве из 16. века – доказ да се приближавам неком насељу. Кална је релативно велико село, врло живописно, насељено претежно српским становништвом. Пут ме даље води на сам гребен планине Руј (Рујен) све до превоја Тумба, где се, у сред недођије, налази величанствени споменик краљу Александру. Пружа се поглед и на далеку Стару планину, Острозуб, Видлич. Враћам се назад до Црне Траве.

Пети дан је био намењен за повратак кући. Рано ујутро. Доручкујем домаћу питу са сиром, узимам неке слаткише за пут, и крећем за Ниш. Спуштам се ка Црној Трави, пролазим поново Брод, Састав Реке, Тегошницу, Свође, Бољаре. Стиjem у Власотинце, где правим прву паузу, пошто је напољу 42 степени у хладу! Настављам преко Лесковца до села Печењевце, родно место легендарног певача Tome Здравковића. Постаје неподношљиво вруће, тако да одмарам често. Одатле сам имао још 48 километара до куће, које сам рутински прешао. После пет дана незаборавне вожње по крајњем југу и југоистоку наше лепе земље – ето мене поново кући. Сумирао – прешао сам 592 км, што је у просеку око 120 км дневно. Није лош резултат, морам да признаам.

Поред ове циклотуре, у току године возио сам још доста. Ову сезону завршио сам са пређеним 6851 км. Издвојио бих једнодневне туре: „Педалање по Озрену и Сокобањској котлини“ (142 км), „Око

Суве планине“ (156 км), „По Топличком региону“ (141 км), „По Јастребцу до Рибарске Бање“ (120 км), „До Крушевца преко Мојсињске Свете горе“ (171 км), „Књажевац и Тимочка крајина“ (130 км), „Око Сврљишских планина“ (136 км) и многе друге. Поред ових, врло често возио сам и туре у просечној дужини од 80 до 100 км.

Овом приликом жељео бих да се захвалим бициклистима који тренирају са мном и подржавају моје идеје. То су, свакако, Милан Васић из наше школе, Александар Савић и Душан Крстић из Гимназије „Бора Станковић“, Урош Подвински из „9. маја“ и Милан Ђокић из Машинске школе. Моја путовања бициклом прате, путем друштвених мрежа на интернету, циклотуристи из Хрватске, Босне, Македоније, Црне Горе, Словеније и Грчке, што је још један доказ да спорт не познаје границе.

Сви који желе да се опробају у бициклизаму могу да ми се јаве - радо ћу им дати савете и помоћи у свему.

Павле Ранђеловић IV₈

На врху Велики Стрешер, 1878 мнв

Споменик Рајку Митићу, првој
Зvezdinoј звезди, у Белој Паланци

Испред цркве Лазарице у
Крушевцу

На врху Велики Чемерник,
1628 мнв

„ВЕЧЕ МОЦАРТА“ НА НИМУС-У

У 2011. години се обележава 220 година од смрти једног од најбољих и музички најплоднијих композитора осамнаестог века, Волфганга Амадеуса Моцарта. Тим поводом, 10. 11. 2011. године у оквиру Нишских музичких свечаности, у сали Симфонијског оркестра, приређен је концерт под називом „Вече Моцарта“. И ученици наше школе су се укључили у збивања поводом овог догађаја.

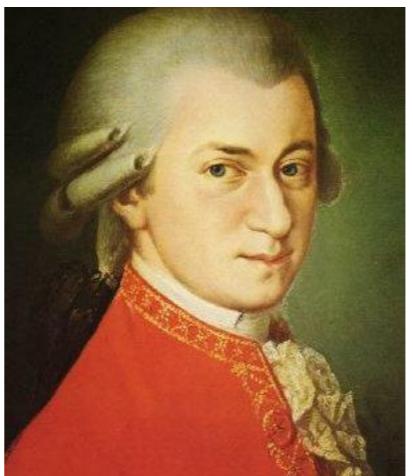
Концерт је одржао Камерни оркестар Империја из Ниша и солиста на клавиру, Борис Краљевић, а под диригенстском палицом Зорана Станисављевића. Ови врхунски уметници извели су нека од најлепших дела музичког величана В.А. Моцарта, и очарали препуну салу Симфонијског оркестра. На репертоару си били:

Клавирски концерт бр. 20 у де-молу,

Увертира за оперу Дон Ђовани, као и Симфонија бр. 38 у де-дуру. Током целе вечери атмосфера је била дивна; звуци среће, младости и спокојства још после завршетка првог дела, стопили су се са публиком.

Иако је од смрти Моцарта прошло тачно 220 година, његова музика и даље преноси исту позитивну, лепршаву и младалачку енергију.

Анђелија Николић I/1

ИЗЛОЖБА РАДОВА УМЕТНИЧКЕ ШКОЛЕ “ЂОРЂЕ КРСТИЋ”

Уметничка школа сваке године организује изложбу ученичких радова, као и радова професора. Ове године је отворена 30.9.2011. у Тврђави и трајала је око месец дана, а била је одржана поводом Дана школе и представља опус ћачких радова; већином су били изложени матурски радови, као и радови ученика нижих година сва 4 смера: техничар дизајна текстила, техничар дизајна графике, ликовни техничар, техничар дизајна ентеријера и индустријских производа.

Могао се видети велики број радова у различитим техникама. Биле су приказане графике, слике, пројекти, текстилни радови, као и скулптуре, накит и графичка решења књига и плаката.

Ово је прилика да средњошколци виде шта њихови вршњаци желе да изразе помоћу уметности, какве су њихове визије и покушају да их разумеју, па препоручујемо да је следеће године посетите.

Љубица Обрадовић III/9

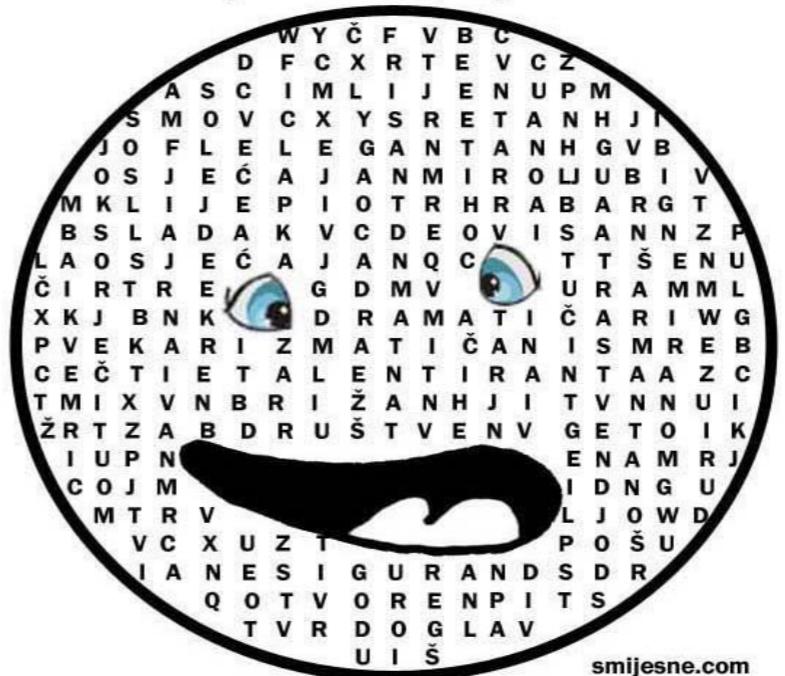
Словенска митологија

Сварог - врховни бог
Сварожић - син, бог ватре и Сунца
Дажбог - син, бог изобиља и среће
Хорс - бог светања
Перун - бог грома, муње
Световид - чувар свих Словена, пророк
Велес - бог вегетације, чувар стада и пастира
Триглав - бог рата, пророк
Весна - богиња пролећа
Морана - богиња зиме и смрти
Руђевна - богиња рата
Стрибог - бог буре и времена
Мокош - бог греха и невоље

Палиндроми

Палиндроми су реченице које се са обе стране исто читају. Ево и пар примера, па сами проверите!

Ана набра пар банана.
Удовица баци воду.
Иду људи.
Ево лове.
У Риму умиру.
Ања себе сања.
Ана вода Радована.
Имају Арапи паре у јами.
Сир има мирис.
Е, сине, жени се.
И јогурт ујутру гоји, јача га чај.
А мене ту ни минуте нема.
Имамо оно о мами.

Погледај слику и пронађи речи.
Прве 4 које пронађеш описују те.

ПОДСЕТИТЕ СЕ!

Summa summarum - све у свему, укупно
Vis maior - виша сила
Corpus delicti - предмет који доказује кривицу
In medias res - без увода, у само средиште ствари
Persona grata - омиљена личност
Persona non grata - непожељна личност
Ad acta - посао је завршен
Nota bene - не заборави
Tabula rasa - потпуно незнაње

Spiritus agens - духовни вођа
Lupus in fabula - ми о вуку...
Licentia poetica - песничка слобода
Noli me tangere - не дирај ме
In memoriam - у знак сећања
Lapsus linquae - грешка у говору
Lapsus calami - грешка у писању
Lapsus memoriae - грешка у памћењу
Amantes - аментес - заљубљени, залуђени
Carpe diem - искористи дан

Данијела Симић, професор

ФИЛМОВИ КОЈЕ ТРЕБА ПОГЛЕДАТИ ПРЕ СМАКА СВЕТА

ДОБРЕ, СТАРЕ '50.

Празник у Риму

(*Roman Holiday*, William Wyler, 1953)

Да ли сте се икада заљубили на први поглед? Да ли је то било у Риму?

Шта се дешава када усамљена и пажена принцеза (Одри Хепберн) угледа згодног америчког новинара (Грегори Пек)? Једне ноћи искрада се из своје собе, у неуједном камиону напушта свој луксузни апартман и љубавна авантура у Риму креће! Једна од најбољих романтичних комедија брзо ће вас освојити, одвести у Рим, а авантуре љупке принцезе и шармантног новинара дуго ћете препричавати.

Бунтовник без разлога

(*Rebel without a cause*, Nicholas Ray, 1955)

Постоји ли бунтовник без разлога?

Џејмс Дин, у својој најчуvenијој улози, глуми младог бунтовника, који са родитељима долази у нови град, нову школу, где се сусреће са много проблема.

Пре свега, то су велика очекивања његових родитеља, неразумевање пријатеља из разреда, али и професора којима није стало до проблема својих ученика.

Поред тога, заљубљује се у девојку којој је стало до њега, али има момка...

Да ли ће га бар неко разумети?

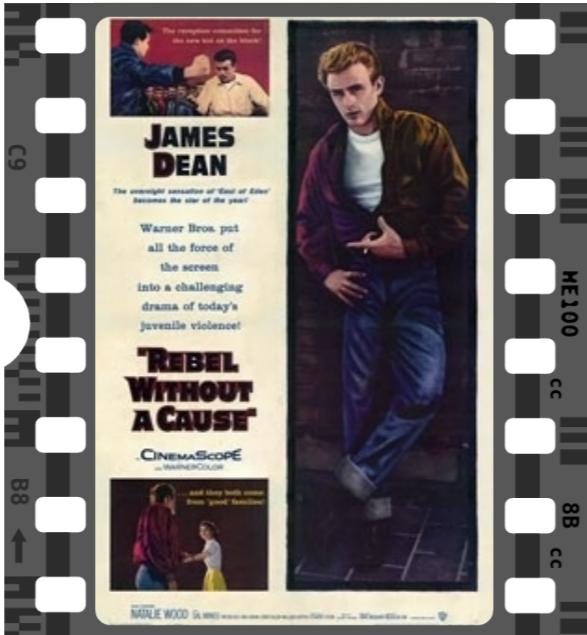
Неки то воле вруће

(*Some like it hot*, Bill Wilder, 1953)

Најбоља романтична комедија свих времена?

Тони Кертис и Џек Лемон глуме цез музичаре, који присуствују убиству за које су одговорни опасни гангстери. Као сведоци, беже преобучени у жене, и почињу да свирају у женском цез оркестру. Гангстери их траже, али они имају још веће проблеме од њих, један је заљубљен у певачицу оркестра Мерлин Монро, која у њему види најбољу другарицу, а у другог је заљубљен симпатични проседи милионер са јахте.

Шта ће се десити, како ће и каква љубав победити?

РОМАНТИЧНЕ '60.

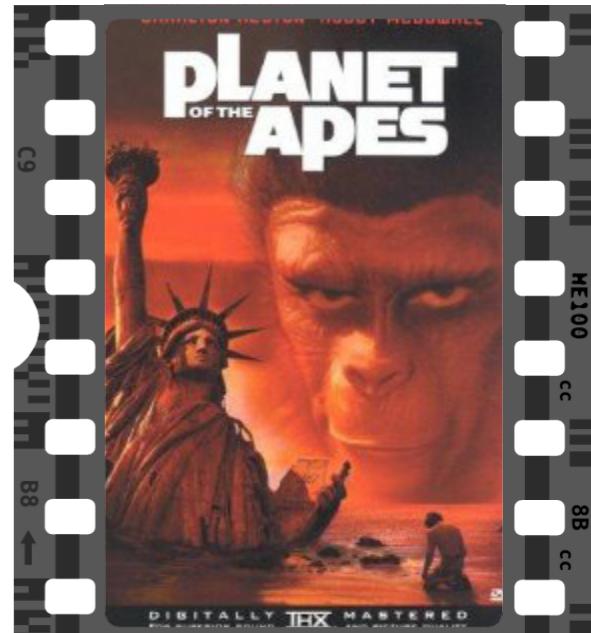
Планета мајмуна

(*Planet of the Apes*, Franklin J. Schaffner, 1967)

Знате ли да постоји планета где не владају људи?

Чарлтон Хестон глуми астронаута, који се спушта на непознату планету, где живе интелигентни мајмуни. Они су доминантна врста, говоре, имају сенат, болницу и полицију, а људи су им подређени и слушају њихове наредбе. Астронаута мајмуни хватају, одводе га у свој град, уништавају му глас како не би могао да комуницира са другим људима, али и са мајмунима који разумеју сваку његову реч.

Ипак, план за бекство постоји...

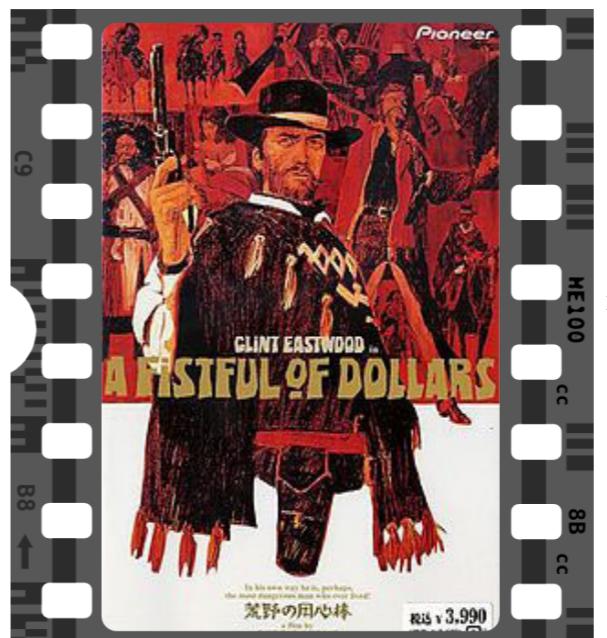
За шаку долара

(*A Fistfull of Dollars*, Sergio Leone, 1964)

Шта бисте све урадили за једну шаку долара?

У најпознатијем вестерну свих времена, Клинт Иствуд глуми усамљеног револвераша који долази у град сукобљен двема бандама. Почиње да помаже, ради за обе стране како би преживео, али и отишао из уклетог града богат. Наравно, временом, банде сазнају за његову превару и тада настају проблеми...

Вероватно најбоља филмска прича о поносу, грамзивости и освети.

Голи у седлу

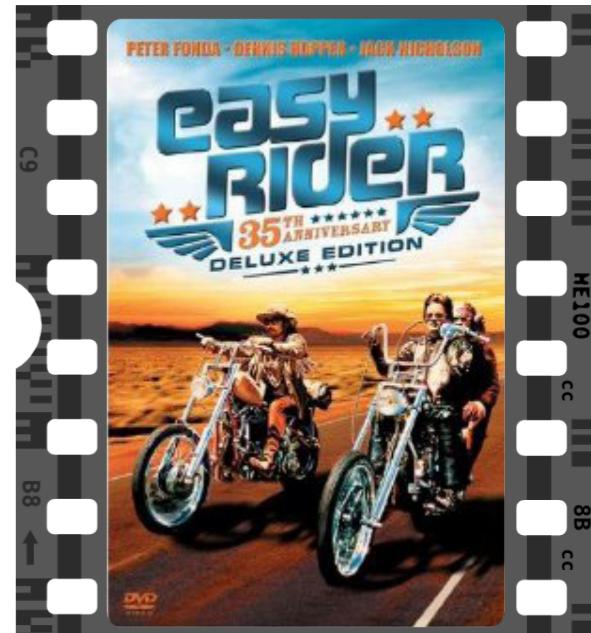
(*Easy Rider*, Dennis Hopper, 1969)

Можете ли да осетите укус слободе, док са најбољим пријатељем возите Харли Девисон сами у пустињи?

Најпознатији роуд филм (филмови у којима главни јунаци напуштају удобност свог дома како би слободни лутали у загонетност света, путујући од места до места) дочарава нам причу о два бајкера авантуристичког духа (Питер Фонда, Денис Хопер) који путују непознатим крајевима тражећи личну слободу.

Пут је пун непредвидљивих ситуација и љубоморних људи који желе да им се супротставе и 'отму' им слободу. Смета им њихова дугачка коса, слушање гласне музике, отвореност ставова и мишљења.

Предраг Радојковић, професор

НАСТАВИЋЕ СЕ У СЛЕДЕЋЕМ БРОЈУ...

In Memoriam

У МИСЛИМА УВЕК СА ДРАГОМ КОЛЕГИНИЦОМ

Лилијаном Јилековић

ПРОФЕСОРКОМ ЕНГЛЕСКОГ ЈЕЗИКА

УЧЕНИЦИ И ПРОФЕСОРИ